

T.C.
İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
İLKÖĞRETİM ANA BİLİM DALI
OKUL ÖNCESİ EĞİTİMİ BİLİM DALI

**OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE (6 YAŞ) BELLİ BAŞLI OYUNLARIN
ÇOCUKLARIN PSİKOMOTOR GELİŞİMİNE ETKİSİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

AYŞEGÜL ULUTAŞ

Malatya-2011

T.C.
İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
İLKÖĞRETİM ANA BİLİM DALI
OKUL ÖNCESİ EĞİTİMİ BİLİM DALI

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE (6 YAŞ) BELLİ BAŞLI OYUNLARIN ÇOCUKLARIN
PSİKOMOTOR GELİŞİMİNE ETKİSİ

YÜKSEK LİSANS TEZİ

AYŞEGÜL ULUTAŞ

Danışman: Yrd. Doç. Dr. Bahadır KÖKSALAN

Malatya-2011

KABUL VE ONAY SAYFASI

T.C.

İnönü Üniversitesi

Eğitim Bilimleri Enstitüsü

İlköğretim Ana Bilim Dalı

Okul Öncesi Eğitimi Bilim Dalı

Ayşegül ULUTAŞ tarafından hazırlanan “Okul Öncesi Dönemde (6 Yaş) Belli Başlı Oyunların Çocukların Psikomotor Gelişimine Etkisi” başlıklı bu çalışma [23/06/2011] tarihinde yapılan sınav sonucunda başarılı bulunarak jürimiz tarafından Yüksek Lisans Tezi olarak kabul edilmiştir.

İmza

Başkan:.....

.....

Üye (Tez Danışmanı):

.....

Üye :

.....

Üye :

.....

Üye :

.....

O N A Y

...../...../2011

Prof. Dr. Sebahattin ARIBAŞ
Enstitü Müdürü

ONUR SÖZÜ

Yrd. Doç. Dr. Bahadır KÖKSALAN danışmanlığında yüksek lisans tezi olarak hazırladığım “Okul Öncesi Dönemde (6 Yaş) Belli Başlı Oyunların Çocukların Psikomotor Gelişimine Etkisi” başlıklı bu çalışmanın bilimsel ahlak ve geleneklere aykırı düşecek bir yardıma başvurmaksızın tarafımdan yazıldığını ve yararlandığım bütün yapıtların hem metin içinde hem de kaynakçada yöntemine uygun biçimde gösterilenlerden oluştuğunu belirtir, bunu onurumla doğrularım.

Ayşegül ULUTAŞ

23.06.2011

ÖN SÖZ

İnsanoğlunun tüm yaşamı göz önünde bulundurulduğunda, 0-6 yaş arası kapsayan okul öncesi dönem, bireyin gelişiminde çok ciddi bir öneme sahiptir. Çocuğun bu dönemdeki en önemli faaliyetlerinden biri oyundur. Özellikle çocukluk çağı için vazgeçilmez olan oyun, çocuğun sosyalleşmesine, bilişsel yönden gelişimine ve psikomotor becerilerinin üst seviyelere çıkmasına önemli katkılar sağlamaktadır.

Çalışma, beş ana bölümden meydana gelmektedir:

Birinci bölümde, giriş, problem durumu, hipotez, amaç, önem, varsayımlar, sınırlılıklar ve tanımlara yer verilmiştir. İkinci bölümde ilgili literatür incelenerek kuramsal bilgilere ve ilgili araştırmalara yer verilmiştir. Üçüncü bölümde araştırmanın yöntemi, modeli, evren ve örnekleme ile veri toplama ve verilerin analizine değinilmiştir. Dördüncü bölümde araştırma sonucunda elde edilen bulgular ve bu bulgulara dayanılarak yapılan yorumlara yer verilmiştir. Beşinci bölümde sonuçlar ve öneriler yer almaktadır.

Okul öncesi dönemde belli başlı oyunların çocukların psikomotor gelişimine etkisinin incelendiği bu araştırma, hayatımızın önemli bir dönemi olan okul öncesi döneme sağlayacağı katkı açısından önemlidir. Bu çalışmadan sonra yapılacak olan çalışmalara küçük de olsa ışık tutması dileğiyle...

Bu çalışma birçok kişinin yardımıyla yürütülmüştür. Araştırmanın her aşamasında yardımlarını esirgemeyen tüm hocalarıma ve tez danışmanım Yrd. Doç. Dr. Bahadır KÖKSALAN hocama teşekkürü bir borç bilirim. Ayrıca örneklem grubu içinde yer alan okulların öğretmen ve yöneticilerine teşekkürlerimi sunarım.

Ayşegül ULUTAŞ

Malatya – 2011

ÖZET

OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE (6 YAŞ) BELLİ BAŞLI OYUNLARIN ÇOCUKLARIN PSİKOMOTOR GELİŞİMİNE ETKİSİ

ULUTAŞ, Ayşegül

Yüksek Lisans, İnönü Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü

Okul Öncesi Eğitimi Bilim Dalı

Tez Danışmanı: Yrd. Doç. Dr. Bahadır KÖKSALAN

Haziran-2011, XV+110 sayfa

Bu araştırmanın amacı, okul öncesi dönemde (6 yaş) belli başlı oyunların çocukların psikomotor gelişimine etkisini incelemektir. Bu nedenle ön test-son test kontrol grup deseni kullanılmıştır. Araştırmayı yapmak için Malatya’da bulunan bir anaokulu ve Adıyaman’da ilköğretim okulu bünyesinde bulunan bir anasınıfları 6 yaş grubu çocukları çalışma grubunu oluşturmuştur. Veri toplamak için Morris ve arkadaşlarının 1980 yılında geliştirmiş oldukları motor performans testi kullanılmıştır. Ön test ve son testte motor performans testi uygulanmış olup, çocukların denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama, tenis topu fırlatma becerileri ölçülmüştür.

Araştırmada çocuklarla haftada iki saatlik seanslarla iki ay (sekiz hafta) boyunca, çocukların psikomotor becerilerini geliştirdiği düşünülen bazı oyunlarla etkinlikler gerçekleştirilmiştir. Bu oyun etkinlikleri sonucunda çocukların temel hareketler dönemindeki her bir hareket boyutunda (denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama, tenis topu fırlatma) gösterdikleri performanslar, çocukların cinsiyet, yaş, boy ve kilolarına göre değerlendirilmiştir. Elde edilen verilerin analizi için SPSS 15.0 paket programı kullanılmış; Frekans (f), Yüzde (%) ve verilerin homojen dağılıp dağılmadıklarına göre, bağımsız gruplar t testi, eşli gruplar t testi ve basit korelasyon anlamlılık testlerinden yararlanılmıştır.

Araştırma sonucunda, oyun etkinliklerinin;

-Çocukların yakalama becerisi dışındaki denge, sekme, sıçrama, koşma, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerini olumlu yönde etkilediği,

-Çocuklardaki denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerinde yaşa (ay) göre farklılaşma oluşturmadığı,

- Çocuklardaki denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerinde boya göre farklılaşma oluşturmadığı,

- Çocuklardaki denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerinde kiloya göre farklılaşma oluşturmadığı,

-Kız çocukların denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerini olumlu yönde etkilediği,

-Erkek çocukların yakalama becerisi dışındaki denge, sekme, sıçrama, koşma, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerini olumlu yönde etkilediği, ortaya çıkmıştır.

Araştırmadan elde edilen sonuçlara dayalı olarak çeşitli önerilerde bulunulmuştur.

Anahtar Sözcükler: Okul öncesi dönem, oyun etkinliği, psikomotor gelişim.

ABSTRACT

THE EFFECT OF SOME MAJOR GAMES ON THE CHILDREN'S PSYCHOMOTOR DEVELOPMENT AT THE PRESCHOOL PERIOD

ULUTAŞ, Ayşegül

M.S., Inonu University, Institute of Educational Sciences

Discipline of Preschool Education

Advisor: Assistant Professor Doctor Bahadır KÖKSALAN

June, 2011, XV+110 pages

The aim of this study is to examine the certain games' effect to psychomotor development of children in preschool period. To this respect, pre-post test control group model has been used. The universe as well as the sample of study consisted of children which group of age 6 receive education in Malatya and Adiyaman, at 2010-2011 academic year. 6 years old children in Malatya Kamu Görevlileri Nursery and Nursery Class of Adiyaman Namık Kemal Primary School constitute the sample in the 2010-2011 academic year. As the medium data collection a questionnaire and a 'Motor Performance Test' developed by the Morris and friends in 1980 has been used. Motor performance Test has been applied and measured ability of the children' to balance, to tab, to bounce, to run, to capture, to jump and ball throw.

In the study, game activities which were thought to develop the psychomotor skills of children were carried out throughout two months (eight weeks) by two hours sessions per week. As a result of this activities, performances of children in the basic movement period (to balance, to tab, to bounce, to run, to capture, to jump and ball throw were evaluated according to their gender, age, height and weight. The collected data was processed in SPSS 15.0 and frequency, percentage and as data's homogeneous distribution or not, t-test and simple correlation significance tests has been practised.

As a result, games activities;

- Except for ability of capture, balance, bounce, tab, run, jump and ball throw has effected positive,
- The abilities of capture, balance, bounce, tab, run, jump and ball throw not to be different for age (month) of children,
- The abilities of capture, bounce, tab, run, jump and ball throw not to be different for height of children,
- The abilities of capture, bounce, tab, run, jump and ball throw not to be different for weight of children,
- The girl' children ability of capture, bounce, tab, run, jump and ball throw has effected positive,
- Except for capture the bot children, bounce, tab, run, jump and ball throw has effected positive

is emerged.

There are several suggestions in parallel with the results that gained from the research.

Key Words: Pre-school period, game, psychomotor development.

İçindekiler

KABUL VE ONAY SAYFASI	i
ONUR SÖZÜ.....	ii
ÖN SÖZ.....	iii
ÖZET.....	iv
TABLOLAR LİSTESİ.....	xii
1. GİRİŞ.....	1
1.1. PROBLEM DURUMU.....	2
1.2. HİPOTEZ.....	2
1.3. AMAÇ	3
1.4. ÖNEM	3
1.5. VARSAYIMLAR	4
1.6. SINIRLILIKLAR.....	5
1.7.TANIMLAR.....	5
2.1. GELİŞİM.....	6
2.2. BEDENSEL VE DEVİNİMSSEL GELİŞİM	7
2.2.1. OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BEDENSEL VE DEVİNİMSSEL GELİŞİM.....	8
2.2.1.1. Denge	8
2.2.1.2. Yakalama	9
2.2.1.3. Durarak Uzun Atlama.....	10
2.2.1.4. Tenis Topu Fırlatma.....	10
2.2.1.5. Koşu	10
2.2.1.6. Sıçrama	11
2.2.1.7. Sekme.....	11
2.3. MOTOR GELİŞİMLE İLGİLİ TEMEL KAVRAMLAR.....	11
2.3.1. FORM (HAREKET ŞEKLİ).....	12
2.3.2. PERFORMANS.....	12
2.3.3. HAREKET	12
2.3.4. TEMEL BECERİLER	12
2.3.5. MOTOR BECERİ	13
2.3.6. MOTOR ÖĞRENME.....	13
2.3.7. KUVVET	13
2.4. MOTOR GELİŞİMİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER	13
2.4.1.1. Gebelikte Beslenme	14

2.4.1.2. Alkol.....	14
2.4.1.3. Kan Uyuşmazlığı.....	14
2.4.1.4. Annenin Yaşı	15
2.4.1.5. Kalıtım	15
2.4.1.6. Irk	15
2.4.2. DOĞUM SÜRECİ FAKTÖRLERİ	16
2.4.3. BEBEKLİK VE ÇOCUKLUK DÖNEMİ FAKTÖRLERİ.....	16
2.4.3.1. Çevre.....	16
2.4.3.2. Sağlık.....	18
2.4.3.3. Cinsiyet	18
2.4.3.4. Çocuk Yetiştirme Yöntemleri	19
2.5. OYUN.....	19
2.5.1. OYUNUN TANIMI VE ÖNEMİ.....	20
2.5.2. DÜŞÜNÜR VE EĞİTİMCİLERİN OYUN HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ.....	23
2.5.3. ÇOCUK OYUNLARI İLE İLGİLİ OYUN TEORİLERİ.....	25
2.5.3.1. FAZLA ENERJİ TEORİSİ.....	25
2.5.3.2. DİNLENME TEORİSİ.....	25
2.5.3.3. YETİŞKİNLİK YAŞAMINA HAZIRLIK TEORİSİ.....	25
2.5.3.4. TEKRARLAMA TEORİSİ.....	26
2.5.3.5. PSİKANALİTİK OYUN TEORİSİ	26
2.5.3.6. PİAGET'İN OYUN TEORİSİ	26
2.5.3.6.1. Alıştırma Oyunları	27
2.5.3.6.2. Simgesel Oyunlar	27
2.5.3.6.3. Kurallı Oyunlar	27
2.5.4. OYUN EVRELERİ	28
2.5.4.1. YAŞLARA GÖRE OYUN VE OYUNCAKLAR.....	28
2.5.4.1.1. Tek Başına Oyun Evresi (0-2 yaş)	28
2.5.4.1.2. Paralel Oyun Evresi (2-3 yaş).....	28
2.5.4.1.3. İşbirliğine Dayalı Oyun Evresi (4-5 yaş)	29
2.5.4.1.4. Kurallı Oyun Evresi (6 yaş).....	29
2.5.5. OYUN ÇEŞİTLERİ	30
2.5.5.1. ÖZ YAPILARINA GÖRE OYUN ÇEŞİTLERİ.....	30
2.5.5.1.1. İşlev Oyunları	30
2.5.5.1.2. Süt Dönemi (0-1 Yaş).....	30

2.5.5.1.3. Özerklik Dönemi (1-3 Yaş)	30
2.5.5.1.4. Ben Oyunları (3-6 Yaş).....	31
2.5.5.1.5. Hayal Oyunları	31
2.5.5.1.6. Küme Oyunları (Grup Oyunları).....	31
2.5.5.2. OYNADIĞI YERE GÖRE OYUN ÇEŞİTLERİ	31
2.5.5.2.1. Açık Hava Oyunları.....	31
2.5.5.2.2. İçerde Oynanan Oyunlar.....	32
2.5.5.3. ARAÇSIZ, ARAÇTA, ARAÇLA OYNANAN OYUNLAR	32
2.5.6. OYUNUN İŞLEVLERİ.....	32
2.6. İLGİLİ ARAŞTIRMALAR	33
BÖLÜM III	38
3.1. ARAŞTIRMA MODELİ.....	38
3.2. ARAŞTIRMANIN EVRENİ VE ÖRNEKLEMİ.....	38
3.3. VERİLERİN TOPLANMASI.....	38
3.4. VERİLERİN ANALİZİ	47
BÖLÜM IV	48
4. BULGULAR VE YORUMLAR	48
BÖLÜM V.....	97
5. SONUÇLAR VE ÖNERİLER	97
5.1. Sonuçlar.....	97
5.1.1. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Cinsiyet Ayrımı Olmadan Karşılaştırılması.....	97
5.1.2. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Kontrol Grubunda Cinsiyet Ayrımı Olmadan Karşılaştırılması.....	98
5.1.3. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Yaşa (ay) Göre Karşılaştırılması	98
5.1.4. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Boya Göre Karşılaştırılması...99	
5.1.5. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Kiloya Göre Karşılaştırılması 99	
5.1.6. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Kızlar Deney Grubunda Karşılaştırılması	100
5.1.7. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Erkekler Deney Grubunda Karşılaştırılması....101	
5.2. Öneriler	102
KAYNAKÇA.....	103
1. Özgeçmiş.....	108
2. Bildirim Sayfası.....	108
EK-1: Özgeçmiş	109

ÖZGEÇMİŞ	109
-----------------------	------------

TABLolar LİSTESİ

Tablo 1: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Denge Becerisi Bulguları (sn).....	48
Tablo 2: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sekme Becerisi Bulguları.....	49
Tablo 3: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerisi Bulguları (cm).....	50
Tablo 4: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Koşma Becerisi Bulguları (sn).....	51
Tablo 5: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Yakalama Becerisi Bulguları (cm).....	52
Tablo 6: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları (cm).....	53
Tablo 7: Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları (cm).....	54
Tablo 8: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Denge Becerisi Bulguları (sn).....	55
Tablo 9: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sekme Becerisi Bulguları (sn).....	56
Tablo 10: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerisi Bulguları (cm).....	57
Tablo 11: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Koşma Becerisi Bulguları (sn).....	58
Tablo 12: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Yakalama Becerisi Bulguları (cm).....	59
Tablo 13: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları (cm).....	60
Tablo 14: Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları (cm).....	61
Tablo 15: Deney Grubunda Yaş (ay) ve Denge Becerisi Arasındaki Korelasyon Bulguları.....	62
Tablo 16: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları.....	63

Tablo 17: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları.....	64
Tablo 18: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları.....	65
Tablo 19: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları.....	66
Tablo 20: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları.....	67
Tablo 21: Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları.....	68
Tablo 22:Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Denge Becerisi Bulguları.....	69
Tablo 23: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları.....	70
Tablo 24: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları.....	71
Tablo 25: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları.....	72
Tablo 26: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları.....	73
Tablo 27: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları.....	74
Tablo 28: Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları.....	75
Tablo 29: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Denge Becerisi Bulguları.....	76
Tablo 30: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları.....	77
Tablo 31: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları.....	78
Tablo 32: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları.....	79
Tablo 33: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları.....	80
Tablo 34: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları.....	81
Tablo 35: Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları.....	82
Tablo 36: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Denge Becerileri Bulguları.....	83
Tablo 37: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sekme Becerileri Bulguları.....	84
Tablo 38: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerileri Bulguları.....	85
Tablo 39: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Koşma Becerileri Bulguları.....	86

Tablo 40: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Yakalama Becerileri Bulguları.....	87
Tablo 41: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerileri Bulguları.....	88
Tablo 42: Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerileri Bulguları.....	89
Tablo 43: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Denge Becerileri Bulguları.....	90
Tablo 44: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sekme Becerileri Bulguları.....	91
Tablo 45: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerileri Bulguları.....	92
Tablo 46: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Koşma Becerileri Bulguları.....	93
Tablo 47: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Yakalama Becerileri Bulguları.....	94
Tablo 48: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerileri Bulguları.....	95
Tablo 49: Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerileri Bulguları.....	96

KISALTMALAR LİSTESİ

Akt: Aktaran

Çev: Çeviri

vb. : Ve benzeri

yy: Yüzyıl

BÖLÜM I

1. GİRİŞ

Çocuğun bedensel gelişimi kalıtımla düzenlenir, beslenme ve çevre gibi dış etkenlerle değişikliğe uğrar. Çocuk, okul öncesi dönemde büyür, gelişir, bazı davranışları yapabilecek olgunluğa erişir ve çevrenin de etkisiyle, öğrenerek davranışları gerçekleştirir.

Gelişim dönemi, doğum öncesi ve doğum sonrası olmak üzere iki kısımda incelenmektedir. Okul öncesi dönem doğum sonrası döneme rastlamaktadır. Çocuk bu dönemde bedensel kontrolü kazanır. Büyük ve küçük kas gelişimi oldukça ileri düzeydedir. Koşma, sıçrama, atlama, top oynama, ip atlama, bisiklete binme, dans etme gibi becerileri gerçekleştirebilmektedir.

Hızlı büyüme ve gelişme sürecinin yaşandığı okul öncesi dönemdeki çocuklar oyuna gereksinim duymaktadır. Oyun, çocuğun hayatına yön vermede büyük rol oynamaktadır. Hareketin en iyi gerçekleştirildiği faaliyet, oyundur. Çocuğun oyun oynaması gerekmektedir; çünkü oyun, çocuk için bir ihtiyaçtır. Çocuk için çok ciddi bir uğraş olan oyun aynı zamanda bir eğlence, öğrenme ve gelişim kaynağıdır. Oyun, çocuğun psikomotor, zihinsel, dil, sosyal ve duygusal gelişimini desteklemektedir. Aynı zamanda çocuğun ahlaki kurallara ve değerlere uyum göstermesinde oyun büyük rol oynamaktadır.

Çocuk küçükken oyun oynamazsa büyüdüğünde davranışları bu durumdan etkilenebilir; çünkü çocuğun oyun ile gelecekteki rollerini öğrenmeye başladığı bilinmektedir. Okul öncesi dönemde çocuk, çevresindekileri gözlemleyerek onların hareketlerini taklit eder, onlar gibi davranır. Çocuk, dış dünyadan aldıklarının içine hayal gücünü de katar ve bunu kendince yorumlayıp bütünleştirerek oyunlarına yansıtır.

Çocuk, oyun oynarken gözlemlenirse onun duygu ve düşüncelerine ait birçok bilgi elde edilebilir. Duygularını kontrol edemeyen çocuk, sıkıntılarını ve rahatsız olduğu konuları oyun yoluyla dışa vurabilir. Farkında olmadan iç dünyasını yetişkinlere açabilir. Aynı zamanda çocuk, oyun sayesinde dürtülerini de boşaltabilir.

Günümüzde yaşam koşulları ve teknolojik imkanlar sayesinde yetişkinler oyuna zaman ayıramamaktadır. Oyuna ayıracak zaman bulamayan yetişkinlerin çocukların

oyun oynamalarına da engel olmamaları gerekmektedir; çünkü oyun oynaması engellenen bir çocuğun sağlıklı bir şekilde gelişmesi beklenemez. Yetişkinler de çocukların oyunlarına katılmalı, onlara oyun oynamaları için uygun ortamlar oluşturmalarıdır. Bunlar gerçekleştirilirse çocuk oyun ortamında kendini rahat hissedecek ve oyunu kendine güvenerek oynayacaktır.

Çocuk, oyun oynarken kısıtlanmamalı; ancak gerektiğinde çocuğa müdahale edilmelidir. Oyunun amacı sadece eğitim olmamalı aynı zamanda çocuğun eğlenmesi ve oyundan zevk alması da olmalıdır.

Bu çalışmada okul öncesi dönemde belli başlı oyunların çocukların psikomotor gelişimine etkisi incelenmiştir. Araştırmayı yapmak için Malatya'da bulunan bir anaokulu ve Adıyaman'da ilköğretim okulu bünyesinde bulunan bir anasınıfında öğrenim gören 6 yaş grubu çocukları çalışma grubunu oluşturmuştur. Bu çocuklara onların psikomotor gelişimine etki etmesi beklenen bazı oyunlar iki ay boyunca belli seanslarla oynatılarak ölçümler kaydedilmiştir. Araştırmada ön test ve son test ile elde edilen veriler SPSS 15.0 paket programı ile analiz edilip, yorumlanmış ve elde edilen sonuçlara göre önerilerde bulunulmuştur.

1.1. PROBLEM DURUMU

Gelişim alanları içinde önemli bir yere sahip olan psikomotor gelişimin oyundan önemli ölçüde etkilendiği ve oyun yoluyla ilerlediği bilinmektedir. Bu araştırmada oyun yoluyla çocukların temel hareketler döneminde yer alan denge, sekme, sıçrama, koşma, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma becerilerinin daha üst düzeye çıkabileceği hipotezi test edilmiştir.

1.2. HİPOTEZ

Bu araştırmanın hipotezini aşağıda belirtilen ifadeler oluşturmaktadır:

- 1-Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda cinsiyet ayrımı olmadan her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık vardır.
- 2- Altı yaş grubu kız çocukların oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık vardır.
- 3- Altı yaş grubu erkek çocukların oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık vardır.

- 4- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında boya göre farklılık vardır.
- 5- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında kiloya göre farklılık vardır.
- 6- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında yaşa (ay) göre farklılık vardır.

1.3. AMAÇ

Bu araştırmanın genel amacı, “Okul öncesi dönemde belli başlı oyunlar çocukların psikomotor gelişimini etkilemekte midir?” sorusuna cevap aramaktır.

Bu genel amaca bağlı olarak aşağıdaki sorular cevaplanmaya çalışılmıştır:

- 1- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık var mıdır?
- 2- Altı yaş grubu kız çocukların oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık var mıdır?
- 3- Altı yaş grubu erkek çocukların oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında farklılık var mıdır?
- 4- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında boya göre farklılık var mıdır?
- 5- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında kiloya göre farklılık var mıdır?
- 6- Altı yaş çocuklarının oyun etkinlikleri sonucunda her bir temel hareket boyutundaki becerileri arasında yaşa (ay) göre farklılık var mıdır?

1.4. ÖNEM

Yaşamın ilk yıllarındaki gelişme, ileri yıllardaki gelişmenin temelini oluşturduğu için bu dönem gelişim sürecinde kritik dönem olarak kabul edilir. Bu nedenle okul öncesi dönem çocuklarının gelişimsel özelliklerinin tanınması önemlidir. İnsan davranışları, bilişsel, duyuşsal ve motor alan olarak sınıflandırılmış bu da gelişimin her bir alan için ayrı olarak ele alınmasına neden olmuştur. Motor alan, tüm fiziksel değişmelerle ilgilenmekte ve çocuğun gelişimi için büyük bir önem taşımaktadır.

Okul öncesi dönem, oyun etkinliklerinin gerçekleştirilmesi için önemli bir dönemdir. Oyun, bu dönemdeki çocukların hareket gelişimlerini desteklemektedir. Çocukların özellikle motor gelişimlerinde oyun yadsınamaz bir gerçektir. Oyun, çocukların bilişsel, duyuşsal ve psikomotor becerilerini geliştiren bir faaliyettir.

Oyunun; çocuğu yetişkin hayata hazırlayan en etkin yol olduğu bilinmektedir. Çocuğun eğitimde kullandığı en önemli araçları ise oyuncaklarıdır. Oyunun çocukların psikomotor, duygusal ve sosyal, zihin ve dil gelişimini de etkilediği bilinen bir gerçektir. Yetişkinler gözüyle oyun, çocuğun eğlenmesi, oyalanması, başlarından savmak için bir uğraş olarak görürler, oysa oyun, çocuk için ciddi bir iştir. Çocuk oynadıkça becerileri artar, yetenekleri gelişir. Çevresini, bilinmeyenleri tanır, çevredekileri tanıyacak duruma getirir.

Çocuk için en önemli ve hoşlandığı faaliyetlerden biri olarak oyun, onun gelişim ve gerçekleşim ihtiyaçlarını destekleyici nitelikte olmalıdır. Anne, baba ve öğretmenlerin çocuğun oyununun ve hareket ihtiyacının onun için ne kadar önemli olduğunu bilmeleri gerekmektedir. Çünkü erken çocukluk döneminde oyun çocuğun en önemli faaliyetleridir.

Oyun esnasında çocuklar hareketleri sık sık ve uygulamalı yaparak büyük ve küçük kas gelişimlerini hızlandıracaktır. Çocuklar, oyunlarında denge, sekme, koşma, sıçrama, yakalama, durarak uzun atlama ve tenis topu fırlatma faaliyetlerinde bulunmaktadır. Oyunun çocuğun psikomotor gelişimine etkisinin araştırıldığı bu çalışma, hayatımızın en önemli dönemi olan çocukluk dönemine sağlayacağı katkı açısından önemlidir.

1.5. VARSAYIMLAR

Bu araştırmanın varsayımları aşağıdaki gibidir:

1- Bu araştırmada çocuklara oynatılacak oyunların çocukların psikomotor becerilerini etkileyeceği varsayılmaktadır.

2-Çocukların oynadıkları oyunların cinsiyete göre farklılıklar göstereceği varsayılmaktadır.

3-Çocukların oynadıkları oyunların çocukların boylarına göre farklılıklar göstereceği varsayılmaktadır.

4-Çocukların oynadıkları oyunların çocukların kilolarına göre farklılıklar göstereceği varsayılmaktadır.

5- Araştırma verilerinin geçerli ve güvenilir olduğu varsayılmaktadır.

1.6. SINIRLILIKLAR

Araştırmanın sınırlılıkları aşağıdaki gibi olacaktır:

1- Bu araştırma, 2010-2011 eğitim öğretim yılında Malatya Kamu Görevlileri Anaokulu ve Adıyaman Namık Kemal İlköğretim Okulu Anasınıfına devam eden çocuklardan elde edilen bulgularla sınırlıdır.

2- Oyun etkinlikleri gerçekleştirilen çocuk grubu seçilen örneklemele sınırlıdır.

3- Araştırma, sadece altı yaş grubu çocuklardan elde edilen bulgularla sınırlıdır.

7- Araştırma, belirlenmiş olan zaman ve mekan aralıklarıyla sınırlıdır.

8- Oyun etkinlikleri gerçekleştirilirken kullanılan maliyetle sınırlıdır.

1.7.TANIMLAR

Bu araştırmada kullanılan kavramların tanımları aşağıdadır:

Okul Öncesi Dönem: Altı yaş grubundaki çocuklarda temel hareket becerilerinin kazanıldığı, çocuklardaki psikomotor gelişimin çok hızlı olduğu, çocukların yoğun bir şekilde oyun oynama gereksinimi duyduğu ve çevresini araştırıp tanımaya çalıştığı dönemdir.

Oyun: Altı yaş grubundaki çocukların fiziksel aktivitelerle temel hareketler dönemindeki becerilerini geliştiren, psikomotor ve bedensel gelişimlerini hızlandıran önemli bir ihtiyaçtır.

Psikomotor Gelişim: Altı yaş grubundaki çocuklarda fiziki büyüme ve bedensel gelişime paralel olarak organizmanın hareketlilik kazanmasıdır.

Psikomotor Beceri: Altı yaş grubundaki çocukların belli bir hedefi gerçekleştirebilmesi için vücudun koordineli bir şekilde çalışmasını sağlayan bir grup harekettir.

BÖLÜM II

2. KURAMSAL BİLGİLER VE İLGİLİ ARAŞTIRMALAR

Bu bölümde konuyla ilgili literatür incelemesi yapılmış; temel kavram ve terimler üzerinde durulmuştur.

2.1. GELİŞİM

Gelişim, organizmada döllenmeden başlayarak bedensel, zihinsel, duygusal, dil ve sosyal yönden belli koşulları olan en son aşamasına ulaşıncaya kadar sürekli ilerleme kaydeden değişimdir (Senemoğlu, 1997). Gelişim, karmaşık, dengeli, dinamik ve sürekliliği olan bir olgudur (Aydın, 2005). Gelişimde bedensel, duygusal ve zihinsel özellikler birbirleriyle ilişkili olarak, bütünlük göstererek değişirler. İnsanın ağırlığı artar, boyu uzar, zihinsel fonksiyonlarında değişiklik olur, beden ölçüleri değişir (Koç, 2001). Gelişim bir süreçtir. Olgunlaşma ve öğrenme olmadan gelişimin sağlanması mümkün olmamaktadır. Örneğin, çocuğun kasları yeterli olgunluğa ulaşmadan top oyunları oynamayı öğrenemez. Gelişimle ilgili bazı temel kavramlar aşağıdaki gibidir:

Büyüme, bireyin bedeniyle ilgili sayısal değişiklikleri ifade eder. Büyüme canlılığın bedensel yönü ile ilgilidir. Büyüme, bedenin ya da herhangi bir organın bir durumdan başka bir duruma geçişinde görülen bir dizi değişiklik anlamına gelir. Gelişme, büyümeye göre daha kapsamlı bir kavramdır. Bir çocuğun boyunun uzaması, ağırlığının artmasının yanı sıra onun yetişkinlerde bulunan güçleri elde etmeye yetişkinlerin görünüşüne doğru ilerlemesi, “çocuğun gelişimi” anlamında kullanılır (Kurt, 1991: 13). Olgunlaşma, Organizmada var olan türe özgü yetilerin ortaya çıkışı olarak tanımlanır (Yörükoğlu, 1981) ve üst düzeydeki işlevlere doğru ilerlemeye imkan veren niteliksel değişimleri ifade eder (Özer ve Özer, 2004: 12). Hazırbulunmuşluk, insanın belli bir gelişim görevini olgunlaşma ve öğrenme yoluyla yapabilecek duruma gelmesine denir (Başaran, 2000: 24). Kritik dönem, bireyin bulunduğu döneme ait bazı özelliklerin öğrenilmesi ya da kazanılması daha kolay olan ve bireyin en uygun olduğu yaş dilimlerine denir (Aydın, 2005).

2.2. BEDENSEL VE DEVİNİMSEL GELİŞİM

Çocukluk dönemi dölleme anında başlar ve ergenliğin tamamlanmasına kadar devam eder. Çocuklar yetişkinlerden farklı olarak sürekli büyür, gelişir ve değışirler (Neyzi ve Ertuğrul,1989; Akt: Özer ve Özer, 2004: 86).

İnsan gelişimi bedensel, zihinsel, duygusal, sosyal, cinsel ve ahlaki gelişim gibi alanlara ayrılarak incelenmektedir. Gelişim alanlarından bedensel gelişim, bu alanların en önemlilerinden biridir. Bedensel gelişim doğum öncesi dönemden başlar ve ölüme kadar devam eder. Bedensel ve devinimsel gelişim insanın gelişim sürecinin ilk basamağına benzemektedir. Bedensel gelişimi iyi olan birey devinimsel gelişim alanında da iyi olabilir; çünkü bedensel gelişim devinimsel gelişim için ön koşul niteliğindedir (Aydın,2005: 67).

Çocukluk döneminde göreceli olarak yavaşlayan bedensel büyüme ve gelişme, ergenlik döneminde yeniden hızlanarak, bu dönem sonunda yetişkinlikteki yapısına ulaşır. Ergenlik çağındaki bedensel ve devimsel yetenek ve etkinliklerin, gencin kendini algılamasında, başkalarıyla olan ilişkilerinde önemli bir etkisi vardır. Ergenin bedensel eylemlerde yetenekli olduğunu göstermesi oyunla ve çeşitli spor etkinlikleriyle olanaklıdır ve bu durum onların yaşamında çok önemlidir (Haslofça, 1999:10).

Bedensel ve devinimsel gelişim, yaşam boyu devam eden bir süreç olup motor becerilerde azalma ya da yeni bir becerinin kazanılması gibi tüm fiziksel değışmelerle ilgilendir. Çocukların motor gelişimi, hareket yeteneklerinin gelişimi ve fiziksel yeteneklerin gelişimini kapsar (Bayhan, 2004: 168). Bedensel ve devinimsel gelişim, özellikleri en gözlenebilir ve ölçülebilir gelişim alanıdır (Ulusoy, 2009: 20).

Bedensel gelişim, doğum öncesinden itibaren iskelet, kas, sinir, solunum, sindirim ve dolaşım sistemlerindeki değışimi içerir. Bireyin belirli devinimleri gerçekleştirebilmesi için ilgili organ ve beden kısımlarının hazır olması gerekir. Bebeğin boyundaki, kilosundaki değışme kolayca anlaşılabilir; emeklemesi, nesnelere tutmaya başlaması gözlenebilir, fakat duygusal ve zihinsel gelişimi hemen belirleme olanağı yoktur.

2.2.1. OKUL ÖNCESİ DÖNEMDE BEDENSEL VE DEĞİNİMSEL GELİŞİM

2-7 yaşta bedensel gelişim çok hızlı olduğundan motor gelişim de çok hızlıdır. 2 yaşından itibaren çocuklar yürüyebilir, koŐabilir ve kendilerini çevreden ayrı olarak algılayabilirler (Aydın, 2005: 80). Okul ncesi dönemde motor gelişim yoğundur. Çocuklar yeni ve karmaşık beceriler kazanırlar (Koç, 2001: 33).

Temel hareketler dönemi yaşamın ikinci ve yedinci yıllarını kapsamaktadır. Çocuklar temel becerileri bu dönemde edinirler. Bunlar koşma, yakalama, atlama, sekme gibi hareketlerdir. Bu beceriler yaşam için gerekli olduğundan ve tüm çocuklarda ortak olarak bulunduğundan “temel beceriler” olarak adlandırılırlar (zer ve zer, 2004:158).

İki yaşından itibaren temel hareketler ortaya çıkmaya başlar. Bu evre ‘başlangıç evresi’ olarak adlandırılır ve çocuklar bedenlerinin hareketlerini denemek için çaba gösterirler. ‘İlk evre’ olarak adlandırılan ikinci evrede ocuk daha kontrollü ve uyumlu hareket etmeye başlar. ‘Olgunluk evresi’ olarak adlandırılan nc evrede de çocuklar uyumlu, kontrollü, gelişmiş hareketler sergilerler. Çocuğa nitelikli bir eğitim verilmesi, aŐıtırma olanakları sağlanması, onu cesaretlendirme ve uygun ğretim yöntemlerinin kullanılması çocuğun olgunluk evresine ulaŐabilmesine yardımcı olacaktır (zer ve zer, 2004:158).

2.2.1.1. Denge

Belirli bir yerde herhangi bir durumu devam ettirmeye denge denmektedir. Dönme, eğilme, yukarı doğru uzanma, tek ayak üzerinde durma çocuğun gelişimine paralel olarak ortaya çıkan bazı denge Őekilleridir (Koser, 1999:52; Akt: zdenk, 2007:42). Denge yeteneğinin geliştirilmesi için okullarda uygun etkinlikler planlanıp gerçekleştirilmelidir.

Okul ncesi dönemdeki çocukların denge becerileri statik ve dinamik denge olmak üzere ikiye ayrılarak incelenir. Statik dengenin ölçümü tek ayak üzerinde durma süresiyle yapılır. Dinamik denge ölçümü denge tahtası ya da çizgi üzerinde yürüme becerisinin değerlendirilmesiyle yapılır (Deoreo,1976, Clifton,1978; Akt: Özer ve zer, 2004:158).

İki yaŐındaki ocuk yerdeki bir oyuncuğı alıp dengesini kaybetmeden kalkabilir,2-3 yaş çocukları destekle merdiven inip çıkabilir.3-4 yaş çocukları parmak

ucunda yürüyebilir, üç tekerlekli bisiklete binebilir ve ayak değiştirerek merdiven çıkabilir.4-5 yaş çocukları tek ayak üzerinde 7-8 sn durabilir, dengede yürüyebilir ve ayak değiştirerek merdiven inebilir. 6 yaş çocukları dengede ileri-geri-yanlara yürüyebilir, iki tekerlekli bisiklete binebilir, tek ayak üzerinde 10 sn durabilir, koşarken yerden nesne alabilir (Özer ve Özer, 2004:161).

2.2.1.2. Yakalama

Yakalama, eller veya eller ile vücudun başka kısımları tarafından hareket halindeki bir nesneyi kontrol altına almaktır. Nesne sadece ellerle kontrol altına alınırsa buna 'gelişmiş yakalama', eller ile vücudun başka kısımları tarafından kontrol altına alınırsa buna 'gelişmemiş yakalama' denir (Muratlı, 1997: 39).

Çocuklar ilkin nesnelere oturup bacaklarını açarak kontrol altına alırlar; ileriki yaşlarda nesnelere ayakta yakalayabilirler. 3.-4. yaşlarda havada atılan topu tutabilirler, 4.-5. yaşlarda top sıçratıp yakalayabilirler (Özer ve Özer, 2004:161).

Seefeldt, Reuschlein ve Vogel'e göre olgun form (gelişmiş yakalama) beş aşamada kazanılır (Özer ve Özer, 2000:163).

- 1- Çocuk, kollarını ve dirsekleri gergin, avuçları birbirine ya da yukarıya dönük biçimde önde tutar. Top ellerine ya da kollarına değdiğinde, dirsekleri bükülür. Çocuk kolları ve elleri ile topu göğsüne bastırır.
- 2- Çocuk topu yakalamak için dirseklerini hafifçe bükerek, top eline değmeden kollarını harekete geçirerek topu kolları ile yakalar.
- 3- Çocuk topu yakalamak için kollarını bükerek hafifçe omuzlarına yaklaştırır. Dirsekler öndedir. Çocuk topu bileklerini bükerek yakalamaya çalışır.
 - a) Ara aşama; çocuk top temas ettiğinde topu göğsünde kolları ile kucaklar.
 - b) Ara Aşama; çocuk topu elleri ile yakalamaya çalışır. Ancak düşürmemek için topu elleri ile göğsüne yaklaştırır.
- 4- Çocuk dirseklerini yanda bükülü tutar. Topu yakalarken ellerini önde birleştirir. Top sadece ellerle yakalanır. Diğer vücut parçalarına temas etmez.
- 5- Kol hareketleri dördüncü aşamadaki gibidir. Ancak çocuk topu yakalamak için hareketli hale gelir.

2.2.1.3. Durarak Uzun Atlama

Yürüme ve koşma becerisinin kazanılmasıyla denge gelişimi, kuvvet artışıyla da atlama becerisi kazanılmaktadır. Hellebrant'a göre durarak uzun atlama, iki ayak üzerinde ileriye doğru sıçramaktır ve hareket yönü dikeyden yataya doğru gelişmektedir (Espenchade ve Eckert,1980, Wickstom 1977; Akt: Özer ve Özer, 2004:166).

Çocuklar ilk olarak bir bacaklarını yukarı doğru kaldırarak hızlı bir uzun adım atarlar. 2-2,5 yaşta iki ayağı kaldırarak atlama becerisi kazanılmaktadır. Bu yaş grubundaki çocuklar bacaklarını kaldırırken ve yere basarken bacakların hareketinin birbiriyle uyumlu olması zordur. Çocuklar her bir sıçrama sırasında bacakların hareketini uyumlu hale getirmeye çalışırlar (Brekenridge ve Vincet, 1955; Akt: Özer ve Özer, 2004:167).

2.2.1.4. Tenis Topu Fırlatma

Top atmak için iyi koordine edilmiş kol, el ve vücut hareketleri gerekmektedir (Şahinkaya, 1965:113; Akt: Özdenk, 2007: 45). Çocuk, top atma konusunda olgunlaşırsa ve gerekli bilgileri öğrenirse topu fırlatma becerisini de edinecektir.

Guttridge'ye göre, 2-3 yaş çocukları iyi bir fırlatma becerisine sahip değildir; fırlatma becerisi ancak 4 yaşından sonra hızlı gelişmektedir. 5-6 yaş çocuklarının çoğunun da fırlatma becerisine sahip oldukları saptanmıştır. Fırlatma becerisi aynı yaşlardaki çocuklarda farklılık gösterebilmektedir (Espenchade ve Eckert,1980; Akt: Özer ve Özer, 2004:167).

Fırlatma performansı, çoğunlukla topun atıldığı mesafe ölçümüyle ilgilidir ancak topu atma hızına bakarak ölçen çalışmalar da vardır (Lee ve ark.,1978; Akt: Özer ve Özer, 2004:170).

Fırlatma becerisinin geliştirilmesi için çocuklara deneyim fırsatları verilerek yaşlarına uygun beceri düzeylerine ulaşmaları sağlanmalıdır.

2.2.1.5. Koşu

Koşma, çocuğun sinir kas koordinasyonu ve yeterince kas kuvvetine erişmesi sonucu gerçekleşen ve bir yerden bir yere hızlıca gitmesidir (Timurkaan, 2003: 13). Bir motor eylemi olarak koşu; yürüyüşten yaklaşık 1 yıl sonra gelişir. İki yaşına gelen bir çocuk rahatça koşabilmektedir. Koşarken bu çocukların dizleri düz ve gergindir, zemine

ayak tabanının tamamıyla basarlar ve koşarken dengeyi sağlamak için ayaklarını sağa sola götürürler (Günsel, 2004: 16).

Koşuyu bir motor beceri olarak geliştirmek için ayaklar koşu yönüne paralel olmalı, vücut hafifçe öne eğilmeli, yere ayağın ucuyla ya da tüm tabanla basılmalı, nefes koşunun hızına göre alınmalıdır.

2.2.1.6. Sıçrama

Sıçrama, ayaklarla vücudun yerden yükselmesini ve yere inmesini içerir. Sıçrama becerisini gerçekleştirmek için atlama becerisinden daha iyi denge ve koordinasyon gerekir (Muratlı, 1997: 40).

Sıçrama ifadesiyle, vücudun ayaklarla yerden yükselmesini ve yere inmesi anlatılır (Wickstrom,1997; Akt: Özer ve Özer, 2004:176). Çocuklar önce iki ayak üzerinde daha sonra tek ayak üzerinde sıçrama becerisini edinirler. Çocukların değişik yönlerde doğru sıçramasıyla sıçrama becerileri çeşitlendirilir. Sıçrama hareketi 2,5 yaşlarında uygulanır. 3 yaşının sonuna doğru kısa yükseklikteki engellerden kısa koşulu sıçramalar yapılabilir. 3-6 yaşlarda sıçramanın biçimlendirilmesinde eksiklikler görülür ve tek ayakla sıçramalar daha çok görülür.

2.2.1.7. Sekme

Sekme becerisi, ritmik bir şekilde çift ayak üzerinde sıçrama ve bir adım yürüme hareketlerinin sırayla birleştirilmesini içerir. Bu becerinin temeli yürüme ve koşma hareketlerine dayanır (Gallahue,1982,Wickstrom,1977; Akt: Özer ve Özer, 2000:177-178). Sekme büyük bir denge gelişimi gerektirdiği için okul öncesi çocuklarında en geç kazanılan beceridir; çünkü çocukların iki ayak üzerinde ayrı ayrı sıçraması zor bir beceridir (Koser, 1999:56). Sekme becerisini 6 yaş çocukları çok iyi bir şekilde başarır; ancak 4-5 yaş çocukları nadiren başarırlar (Özer ve Özer, 2004:178).

2.3. MOTOR GELİŞİMLE İLGİLİ TEMEL KAVRAMLAR

Motor kelimesi tek başına "hareket" anlamına gelir. Bireyin eklem, kas ve ses tellerini amaçlı olarak kullanmasına motor hareketler denir. Motor gelişimle ilgili kavramlar şunlardır:

2.3.1. FORM (HAREKET ŞEKLİ)

İki ya da daha çok hareketin bir sıra içinde düzenlenmesiyle meydana gelen modele form denir. Örneğin; çocuğun tenis topu fırlatırken omuzlar, kollar, gövde ve bacak hareketlerinin düzenlenmesiyle meydana gelen fırlatma, bir hareket şekli(form)'dir (Özer ve Özer, 2004:8).

Çocuğun psikomotor beceriyi uygulamaya geçirmesi de denebilir. Örneğin tenis topu fırlatırken omuzların, kolların, gövdenin ve bacakların hareketlerinin düzenlenmesiyle ortaya çıkan fırlatma da bir hareket şeklidir.

2.3.2. PERFORMANS

Yapılan bir hareketi ya da hareketin sonucunu belirtmek için kullanılır. Performans hareketin ölçülebilen bir özelliğidir ve genellikle süre ya da mesafe olarak belirtilir. Örneğin, durarak uzun atlama performansı mesafe, koşu hızı ise süre olarak belirtilir (Cratty 1973, Wickstrom 1977; Akt: Özer ve Özer, 2004:8).

Bir oyun etkinliği sırasında çocuğun aynı mesafeyi üç defa ne kadar sürede koştuğunu hesaplayıp bunların ortalamasını almak çocuğun performansını gösterebilir.

2.3.3. HAREKET

Vücudun herhangi bir parçasındaki ya da tüm vücudun pozisyonundaki değişmedir (Özer ve Özer, 2004:9). Bulunulan yerden başka bir noktaya ilerlemek ya da çıkmak çocuğun hareketini gösterir. Örneğin, çocuğun sekerek belli bir mesafeyi gitmesi onun hareket ettiğini gösterir.

2.3.4. TEMEL BECERİLER

2-7 yaşlarında ortaya çıkan, spor ve gelişmiş aktivitelere temel oluşturan koşma, yakalama, zıplama, atlama, fırlatma, sekme, topa ayakla vurma gibi hareketler temel beceriler olarak isimlendirilirler (Cratty 1973, Gallhue 1982, Kephart ve Godfrey 1973; Akt: Özer ve Özer, 2004:9).

Çocuklar 2-7 yaş döneminde yoğun bir şekilde hareket etme ihtiyacı duyduklarından bu dönem, temel hareketler dönemi olarak da adlandırılmakta ve koşma, denge, sekme, sıçrama, durarak uzun atlama, tenis topu fırlatma, yakalama becerilerini barındırmaktadır.

2.3.5. MOTOR BECERİ

Beceri deyimi, bir konu hakkında deneyimli olunduğunu ve düzgün bir hareketin yapıldığını ifade eder. Böyle bir eylem, öğrenmeyi gerektirir. Örneğin, yürüme ve koşma bir yetişkin için değil, ancak 18 aylık bir çocuk için becerili bir harekettir. Böylece, motor beceri, "deneyim ve öğrenmenin etkisi ile doğru olarak yapılan bir ya da bir grup hareket "olarak tanımlanmaktadır (Gallahue 1982; Akt: Özer ve Özer, 2004:9).

2.3.6. MOTOR ÖĞRENME

Motor Öğrenme deyimiyle, deneyim ile bir hareketin öğrenilmesine bağlı olarak performansta ortaya çıkan ilerlemeyi anlatır (Cratty 1973, Kephart ve Godfrey 1973; Akt: Özer ve Özer, 2004: 21). Motor öğrenme hareketin yapılmasını sağlayan süreçlerin ve bu gelişmeleri engelleyen veya kolaylaştıran faktörlerin ortaya çıkış şekillerini anlamada rol oynar. Motor öğrenme teriminin kullanılması için, performansın, öğrenmenin bir sonucu olarak ilerlemesi gerekir (Shea ve diğerleri, 1993:5; Akt: Kuru, 2008: 41). Örneğin, çocuklar sekme becerisi ile ilgili olarak "Sek Sek" oyununu öğrendiklerinde bunu birkaç defa denerler ve motor öğrenme gerçekleşmiş olur.

2.3.7. KUVVET

Kuvvet; bir direnci yenebilme, karşı koyabilme becerisi olarak da tanımlanabilir. Bütün psikomotor davranışların öğrenilmesi bir kuvvet gerektirir. Koşma, atlama, tırmanma, yürüme hatta bir parmağın kıpırdatılması bile kuvvet ister. Bütün vücudun genel bir kuvvetinin olması gerektiği gibi; gövdenin kol ve bacakların elin ve parmakların öğrenilecek psikomotor davranışları yapabilecek kuvvete sahip olması gerekir. Kuvvetin geliştirilmesi aşamalı zorlaştırılan kassal etkinlikler ile gerçekleştirilir (Löscher, Çev. Harputluoğlu, 1998: 11).

Güce karşı koyabilmek ya da direnci yenebilmek için vücudunu etkin kullanan çocuk; yürüme, koşma, sıçrama, topa vurma, fırlatma gibi hareketleri kuvvetle ilişkili olarak gerçekleştirir. Motor davranışın türüne göre de kuvvet, değişiklik gösterir (Milli Eğitim Bakanlığı [MEB], 2007:5).

2.4. MOTOR GELİŞİMİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER

Gelişim, çevresel ve kalıtsal etkenler tarafından doğum öncesi, doğum sırası ve doğum sonrası dönemlerden etkilenebilir. Doğum öncesinde sağlıklı olarak gelişen

bebeğin doğum sürecinde oksijensiz kalması ya da doğum sonrasında kaza ve zehirlenmelere maruz kalmasıyla gelişimi olumsuz yönde etkilenebilir.

2.4.1. DOĞUM ÖNCESİ FAKTÖRLER

2.4.1.1. Gebelikte Beslenme

Gebelik öncesi beslenme biçiminin gebelik sırasındaki beslenmeden daha önemli olduğu belirtilmektedir. Özellikle embriyo dönemindeki kötü beslenme bir ya da daha fazla organın büyümesini engellemektedir. Fetüs dönemindeki kötü beslenme ise büyümeyi yavaşlatır; ancak iyi beslenmeyle bu etki tekrar düzeltilebilmektedir (Özer ve Özer, 2004: 63-64).

2.4.1.2. Alkol

Gebelikte fazla alkol kullanımı, bebeklerde zihinsel, fiziksel ve davranış anormalilerine sebep olmaktadır. Bu çocuklarda neonatal (doğumdan sonraki ilk on beş günlük dönem) uyarılara normal yanıt eksikliği, titremeler ve emme bozukluğu görülür. Alkol plasentayı hızla geçmekte ve fetüste anneden daha uzun süre kalmakta, kalp-damar ve merkezi sinir sistemi bozukluklarına neden olmaktadır (Gander ve Gardiner,1993; Akt: Özer ve Özer, 2004: 45).

Gebelik döneminde anne az miktarda alkol aldığı anda bebekte düşük doğum ağırlığı ve erken doğum görülebilmektedir. Anne fazla miktarda alkol alıyor ise bebeklerde gelişme geriliği, iskelet sistemine ait bozukluklar görülebilmektedir. Gebeliğin ilerleyen zamanlarında alkol kullanımı kesilse bile bebekteki gelişim geriliği devam eder. Gebeliğin ilk dönemlerinde alınan alkol bebeğe büyük ve kalıcı zararlar verebilir.

2.4.1.3. Kan Uyuşmazlığı

Anne Rh (-) ve baba Rh (+) ise fetüsün kanı Rh (+) olabilmektedir. Normal olarak annenin ve fetüsün kanı birbirine karışmamakta; ancak kılcal damarlardaki küçük çatlaklar karışmaya neden olabilmektedir. Annenin kanı Rh (+) faktörü yabancı bir madde gibi algılayarak yok etmek için antikorlar üretmekte, antikorlar plasentadan geçince fetüse kan taşıyan kırmızı kan hücrelerine saldırılmaktadırlar (Gander ve Gardiner 1993; Akt: Özer ve Özer, 2004: 67).

Kan grupları genel olarak A ve B adı verilen iki grubun varlığı ya da yokluğuna göre belirlenir. Her birey A, B, AB ve 0 gruplarından birine sahiptir. Kan grupları kırmızı kan hücrelerinin üzerinde bulunan antijenlere göre belirlenip adlandırılır. Antijenler savunma sistemini harekete geçiren proteinlerdir. A grubu sadece A antijenlerine, B grubu sadece B antijenlerine, AB grubu ise A ve B antijenlerine sahiptir. 0 grubunda ise ne A antijeni ne de B antijeni bulunmaktadır.

2.4.1.4. Annenin Yaşı

Annenin yaşı, döllenmeyi, embriyonun oluşumunu, fetal büyüme ve gelişimi, doğum zamanını ve çocuğun bakımını etkiler. Yirmi yaşın altında ve otuz beş yaşın üzerinde gebe kalanlarda düşük, ölü doğum, doğum kusurları, gebelik ve doğum sırasındaki sorunların yüzdesi daha yüksektir (Gander ve Gardiner 1993; Özer ve Özer, 2004: 47). Kırk yaşın üzerinde ilk doğum söz konusu ise tehlike çok büyüktür. İleriki yaşlar kadar erken yaşlar da embriyonun oluşumunu ve çocuğun gelişimini olumsuz etkilemektedir (Özer ve Özer, 2004: 68).

35 yaş üzerindeki annelerde problemlili gebelik riski yüksektir, ancak sağlıklı ve kendine dikkat eden annelerde bu risk azalır. Risk özellikle 38 yaş ve üzerinde bariz bir şekilde artmaktadır. 18 yaşından küçük kadınlarda ise ölü ve düşük kilolu bebek doğumu görülmektedir.

2.4.1.5. Kalıtım

Motor becerilerin genetik bir temele dayanan vücut tarafından meydana getirilmesi, kalıtımın önemli bir etken olduğunu düşündürmektedir. Kalıtım, becerilerin kazandırılması için gerekli temeli hazırlamaktadır (Özdoğan, 2000: 9). Kalıtım, insanların birçok gelişim alanında kendini göstermektedir. Her çocuğun olgunlaşma ve büyüme hızı genlerle belirlenir. Her bir gelişim alanına ait olan ve dışı vurulan eylemler kalıtımın gelişim üzerindeki etkisi konusunda bilgi verebilmektedir.

Kalıtımın, gelişimin hangi alanlarında daha etkili olduğuna ilişkin tartışmalar süregelmektedir. Ancak, fiziksel ve zihinsel özelliklerde kalıtımın önemli rolü olduğu savunulmaktadır (Senemoğlu, 2011: 8).

2.4.1.6. Irk

Irk, bir canlı türünde aynı karakteri taşıyan canlıların oluşturduğu alt bölüm. Aynı türün çeşitli üyelerinden birine diğerine nazaran fenotipik bakımdan daha fazla

benzer olan bireyler topluluğudur. Çeşitli ırk ve toplumlardaki çocukların motor gelişimlerinde bazı farklılıklar olduğu bilinmektedir. Bu farklılıklar yetişkinlik döneminde de aynı devam etmektedir.

İrk faktörü konusundaki araştırmalar genelde siyah, beyaz ve sarı ırk üzerine yoğunlaşmıştır. Sarı ırkın beyaz ırka göre daha kısa ve hafif; beyaz ırkın da siyah ırka göre daha ağır olduğu belirlenmiştir (Timurkaan, 2003: 18).

Siyah ırk çocuklarının kollarının beyaz ırk çocuklarından uzun olması ve gövdelerinin kısa olması; denge, koşu, uzağa atlama, fırlatma ve çeviklik gibi becerilerde çocukların başarılı olmalarını sağlar (Milne ve ark. 1976, Lee 1980; Akt: Özer ve Özer, 2004: 74). İnsanların genleri sayesinde ortaya çıkan fenotipleri onların psikomotor becerilerdeki gelişimlerinde de büyük etkiye sahip olabilmektedir.

2.4.2. DOĞUM SÜRECİ FAKTÖRLERİ

Yeni doğanın doğum travmasına karşı son derece dirençli olmasına ve dikkate değer güce sahip bulunmasına karşılık, bir komplikasyon zarar görmesine sebep olabilmektedir. Yetersiz oksijen ve bebeğin başı üzerine beklenmedik bir basınç doğum sancısının ve doğumun iki temel komplikasyonunu oluşturmaktadır (Özer ve Özer, 2004: 52). Doğum sırasında oksijen alamaması ve bebeğin başının çok fazla basınçla karşılaşması özellikle beyin gelişimini olmak üzere bedenin tümünün gelişimini engellemektedir.

2.4.3. BEBEKLİK VE ÇOCUKLUK DÖNEMİ FAKTÖRLERİ

Motor gelişim süreci birçok biyolojik ve çevresel faktörlerden etkilenmektedir. Bu faktörler hareket modellerinin ve hareket becerilerinin kazanılması ve geliştirilmesini karmaşık biçimde etkilemektedir. Okul öncesi ya da ilkökul çağındaki bir çocuk, bu faktörlerin karşılıklı etkileşiminin bir ürünüdür (Gallahue, 1982; Akt: Özer ve Özer: 76).

2.4.3.1. Çevre

Hareket koordinasyonunda çevrenin etkileri dışsal olarak kabul edilir ve çevre hareket sürecinin kontrol sisteminde bilgi girişini sağlar. Hareket sistemin görevlerini yerine getirirken ortaya çıkan çevresel sınırlamalar, devimsel hareketteki dış etkiden daha ziyade, motor sistemin kontrol yapısından temellenir. Örneğin konuşma davranışında çevresel sınırlama var olan sınırlayıcıların sadece bir tanesidir. Devimsel

yapı hem hareket unsurunu hem de bilgi tarafından sınıflandırılan çevresel özellikleri içerir (Zelaznik, 1996: 202).

Büyümenin en hızlı olduğu çocukluk dönemi insan vücudunun olumlu ve olumsuz çevresel etkilerden en fazla etkilendiği çağdır. Öyle ki kalıtsal olarak üst düzeyi belirlenen gizil güçlerin bu düzeye ulaşma derecesini çevresel koşulları saptamaktadır (Aşçı, 1995: 11; Akt: Timurkaan, 2003: 19).

Teknolojik gelişmelere paralel olarak şehirleşme ve sanayileşme oranındaki hızlı artışla birlikte, insanların ve ulusların yaşam tarzlarında son derece radikal değişiklikler meydana gelmiştir. İnsanlar her geçen gün daha az hareket eder duruma gelmişler ve bedensel faaliyetler gittikçe azalarak yerini zihinsel çalışmalara bırakmıştır. Şehirleşme oranındaki artışla birlikte apartman yaşamının yaygınlaşması, çocuk oyun alanlarının yetersiz olması, ulaşım kolaylığı, ana babaların daha rahat kontrol sağladıkları için çocuklarını evde oynamaya yönlendirmeleri, çocukların zamanlarının büyük bir bölümünü televizyon, atari ve bilgisayar gibi araçların başında geçirmelerinin onların gelişimlerini ciddi derece etkilediği bir gerçektir (Çolak, 2006: 22).

Çocuğun içinde yaşadığı çevre onun spor yapıp yapmaması hatta hangi spor branşı ile ilgileneceği konusunda da etkili olmaktadır. Çevre şartlarının çocuğun yaşamında (fiziksel, psikomotor gelişiminde) bu derece etkili olması yaşanan çevrenin onların psikomotor gelişimlerini etkiliyor olması normaldir (Timurkaan, 2003: 20).

Çocuk yalnız başına yürümeyi başardıktan sonra, özel bazı motor yeteneklerini kazanması artık ona sağlanan belirli fırsatlara bağlı olmaya başlamaktadır. Aynı çevrede büyütülen çocukların, belli bir başarı düzeyinden diğerine geçişi ve yeni yeni hünerler kazanışı hemen hep aynı yolu izliyor. Belli bir hüneri kazanma fırsatını henüz elde edememiş çocukların, bunu daha küçük yaşta başarmış çocukların geçtiği yollardan geçerek başardıklarını araştırmalar göstermektedir (Jersild, Çev: Günçe, 1979: 162-167; Akt: Kuru, 2008: 22).

Sosyal değer yavaş yavaş değişmekle birlikte, kuvvetli tarihsel geleneklere sahiptir. Kızların spor oyunlarında erkekler kadar performans göstermesi beklenemez. Hatta kadınların sportif aktivitelere katılmalarını engellemek amacıyla birçok bilimsel temeli olmayan görüşler yazılmıştır. Örneğin; kadınların sert sportif antrenmanlara katılması halinde sakalları, bıyıkları çıkacağı, çocuklarının olmayacağı söylenmektedir. Ayrıca toplumumuzun dinsel ve ahlaksal motiflerle, kızların iyi bir motor yetenek

performansı göstermesini engelleyecek şekilde gözünü korkuttuğunu da söyleyebiliriz (Muratlı, 2003: 31).

2.4.3.2. Bağlılık

Doğumdan hemen sonra anne ile bebeğin teması ve etkileşimi her iki tarafa da haz vermesi bağlılığın oluşumunda ilk adımı başlatması açısından önemlidir. İnsanlar için de, doğumdan sonra ilk günler ve ilk haftalar bağımlılığın kurulması yönünden kritik günlerdir. Bu dönemde, anne-bebek bağlılığı kurulamazsa, bu fırsatın bir daha ele geçmeyeceği ve çocuğun gelişimsel zorluklarla karşılaşabileceği ileri sürülmektedir.

Keenel (1979), bağlılıkla ilgili olarak; “İnsanlarda anne ve bebek bağlılığı çok güçlüdür. Bağlılığın kuvveti, anne ve babanın fedakarlıkları, çocuğa gösterdikleri özen ve iyi bakımla ilişkilidir. Duygusal gelişimin temelini oluşturan bağlılık duygusu bebeklerin ruhsal gelişimi için sonsuz güvencedir.” demiştir (Özer ve Özer, 2004: 76).

Bağlılık, kuvvetli bir duygudur. Araştırmalar, bağımlılığın doğumla birlikte gelişmeye başladığını ve erken ayrılmanın bebeğin gelişimi üzerinde olumsuz etkileri olduğunu göstermektedir. Anne ile bebeğin erken ayrılma nedenlerinin bir kısmını. Erken doğum, düşük doğum ağırlıklı bir bebek, küvöze alınma, neonatal (yeni doğana ait) problemler oluşturmaktadırlar (Özer ve Özer, 2004: 53).

2.4.3.3. Cinsiyet

Motor performanstaki cinsiyet farklılığını en iyi açıklayan özellik, sosyal ve kültürel farklılıklardır. Örneğin; kızların tek ayak üzerinde sıçrama, erkeklerin de yan yan koşuda daha başarılı olmalarının sebebi bu işlemleri daha fazla uygulamalarıdır. Kızların her zaman ince motor becerilere yönlendirildikleri, böylece ince motor becerilerde daha başarılı oldukları görülmektedir.

Okul öncesi dönemde motor becerilerinin gelişiminde sosyalleşmenin etkileri görülmeye başlar. Bu sürede atlama, dikey sıçrama ve sürat koşularında cinsiyet farkının erkekler lehine ortaya çıktığı görülmektedir. Buna karşılık kızlar oyunlarında daha çok ip atlama ve sek sek oynadıkları için koordinasyonu ve dengeyi gerektiren becerilerde erkeklerden daha üstündürler. Daha sonraki yıllarda cinsiyet farkı daha belirgin şekilde ortaya çıkar. Bu dönemde yapılan testler erkeklerin kızlardan daha hızlı koştuklarını, daha kuvvetli atış ve atlama yapabildiklerini, bazı denge becerilerinde

daha stabil olduklarını ortaya koymaktadır. Ancak bu farklar, puberte dönemindeki farklılıklarla karşılaştırıldığında önemsiz değerlerdedir (Muratlı, 2003: 29).

Kız çocuklar dünyaya geldiklerinde erkek çocuklardan daha olgun düzeydedirler ve doğumdan sonra 12-13 yaşına kadar hızlı büyür ve olgunlaşırlar. Bu durum biyolojik olarak kız çocuklarının denge yeteneğinde erkek çocuklarından üstün olmalarını sağlar. Ancak okul öncesi çağındaki cinsiyet farklılığının nedeninin, vücut ölçüsü, anatomik yapı ve fizyolojik faktörlerden kaynaklandığı görüşü kabul edilemez. Bu faktörler ancak ergenlik dönemi ve yetişkinlik dönemindeki performans üzerinde etkilidir (Sarı, 2001: 18).

2.4.3.4. Çocuk Yetiştirme Yöntemleri

Hoşgörülü tutum, çocuğun araştırmacılığını, bağımsızlığını destekleyerek fiziksel aktivitelere katılma fırsatı sağlamaktadır. Fiziksel aktivitelere katılan çocuk becerilerini keşfetmekte, bunları tekrarlayarak geliştirmekte ve çeşitlendirmektedir. Aşırı koruyucu ve otoriter tutumlar çocuğun hareketliliğini kısıtlar ve itaatkar olmalarını destekler (Gallahue 1982; Akt: Özer ve Özer, 2004: 82).

Hareket fırsatının verilmemesi ve deneyim eksikliği, çocukların yaşa özgü motor görevleri yerine getirmede kullandığı becerilerin zamanında gelişmesini engellemektedir. Duyu ve motor deneyimlerden yoksunluğun etkisi, çocuğun gelişimi için uygun koşullar sağlandığında silinebilmektedir (Gallahue 1982; Akt: Özer ve Özer: 82).

2.5. OYUN

Yetişkinlerin çocuğu tanıması için en sağlıklı ve doğal bir yol olan oyun, okul öncesi eğitimde önemli bir yer tutar. Oyun, uzun zaman önemsiz ve gereksiz bir etkinlik, sadece bir eğlence aracı olarak görülmüş ve oyunun çocuk için çok önemli olduğu göz ardı edilmiştir. Bu durum, oyuna gereken önemin verilmesini geciktirmiştir. Çocuk için vazgeçilmez bir yaşama biçimi olan oyun kavramının çeşitli ve çok yönlü tanımları yapılmıştır (Aral ve diğerleri, 2001:8).

Çocuk için oyunun araç olma niteliği yoktur. Boş zamanlarını geçirmek amacıyla oyuna yönelmemektedirler. Bu nedenle oyun, çocuk için, çocuk gözünde, asli işlere eklenen tali bir iş değildir. Amaç eylemin içindedir ve çocuk bunun bilincinde olamaz (Ergin, 1982, Akt: Bozkaya, 1992: 5).

3-6 yaş dönemini kapsayan okul öncesi dönemde çocuklar içinde buldukları dünyadaki her şeyi ya da hayal ettikleri bir şeyi temsil etme yeteneğine sahiptir. Çocukların dünyaya, olaylara, insanlara bakışları ve kim oldukları oyunla ortaya çıkmaktadır (Sevinç, 2004: 90).

Çocuğun eğitiminde ve kişiliğinin gelişiminde oyun önemli bir yer tutmaktadır. Çocuk için çok ciddi bir uğraş olan oyun aynı zamanda bir eğlence, gelişim ve eğitim kaynağıdır. Çocuk, oyun yoluyla sevincini, nefretini, sevgi arayışını ve saldırganlık gibi duygularını dışa vurabilmektedir. Çocuğun yaşamında önemli bir yeri olan oyun, çocuğun çevresi ile ilişki kurmasına, duygu ve düşüncelerini yansıtmaya yardımcı olabilmektedir. Aynı zamanda çocuğun eğitiminde de önemli bir yer tutmaktadır (Aral, 2000: 15; Akt: Özdenk, 2007: 51).

Tarih boyunca çocuk oyunları, çocukların boş zamanlarını doldurmak, güç birikimini harcamak, taklit gereksinimlerini karşılamak çocuğu yaramazlıktan alıkoymak için kullanılmıştır. Oysa günümüzde oyun, eğitimcilerce "öğrenme sanatı" olarak değerlendirilmeye başlamıştır (Özdenk, 2007: 51).

2.5.1. OYUNUN TANIMI VE ÖNEMİ

Oyunla ilgili yapılan çeşitli ve çok yönlü tanımlardan bazıları şunlardır:

Lazarus'a göre oyun, kendiliğinden ortaya çıkan, hedefi olmayan, mutluluk getiren bir aktivitedir (Aral ve diğerleri, 2001:8).

Oyun, bazı örnek durumlar meydana getirerek, tecrübe ve tasarlama yoluyla gerçeği öğrenen insan yeteneklerinin çocuksu ortaya çıkışıdır (Arnold, 1979; Akt: Poyraz, 2003: 136)

Montaigne'ye göre oyun, çocukların en gerçek uğraşlarıdır (Aral ve diğerleri, 2001: 8).

Oyun bir köşe taşıdır. Okullardaki program ana babalara oyun sayesinde çocuklarına yardımcı olmak konusunda malzeme sağlar ve rehber olur. Oyuncaklar çocukların dikkatlerini çekmek için gerekli anahtarlardır (Jansma, 1999: 381).

Piaget'e göre oyun, dış dünyadan alınan uyarıların özümleme ve uyum sistemine yerleştirme yoludur (Aral ve diğerleri, 2001:8). Piaget bazı ölçütler üzerinde durarak çocuğun gelişimi ve eğitiminde oyun ortamını doğal bir süreç olarak görmektedir. Bu

ölçütler şunlardır: "Oyun kendi içinde bir bütündür, doğaçlamadır, eğlenceli bir etkinliktir, belli bir sıra ve mantık gerektirmez, çatışmalardan uzak, özgür bir ortamdır, içten güdümlüdür." (Sevinç, 2004: 28)

Caillois'e göre oyun, serbestçe kabul edilmiş fakat bağlayıcı olan kurallara göre belli bir alan ve zaman süreci içinde sürdürülen, gerilim ve eğlence duygularını içeren, gerçek hayattan farklı olduğu bilinci ile yapılan gönüllü hareket ya da faaliyettir (Baykoç-Dönmez, 1992: 12; Akt: Poyraz, 2003: 6).

Oyun, içsel olarak güdülenen, belli bir amacı olmayan, yetişkinler tarafından değil çocuğun koyduğu kurallara bağlı olarak kendiliğinden gelişen ve zevk unsuru taşıyan davranışlardan oluşan bir etkinliktir (Kurt ve diğerleri: 2007: 294; Akt: Kuru, 2008: 50).

Jersild'e göre oyun, çocuğun en ciddi uğraşısıdır. Bu uğraş sırasında tıpkı yetişkinler gibi güçlerini ve marifetlerini sergilerler. Okul öncesi dönemdeki çocuk için, içinde yaşadığı dünyayı, sevgilerini, kıskançlıklarını, mutluluk ve kırıklıklarını, düşmanlıklarını ve iç çatışmalarını, hayallerini, düşüncelerini ifade edebilmesi için en uygun dil olarak kabul edilmektedir (Kamaraj, 2000, 177).

Oyun; çocukluk döneminin temel amacı öğrenme, yaratma, tecrübe kazanma, iletişim kurma ve yetişkinliğe hazırlanma aracı, duyguları ifade etme yolu, sıkıntılardan kurtuluş, özgürce yapılan, haz veren, mutluluk kaynağı olan, çocuğu geliştiren ve eğlendiren, çocuğun tüm gelişim alanlarını destekleyen etkinliklerin tümü olarak ifade edilip özetlenebilir (Poyraz, 1999, 136).

Oyun, insan hayatının hemen her devresinde var olan bir etkinlik olmakla birlikte özellikle hayatın ilk yıllarında çocuğun içinde yaşadığı dünyayı tanıması, sevgilerini, kıskançlıklarını, mutluluk ve kırıklıklarını, düşmanlıklarını, iç çatışmalarını hayallerini, düşüncelerini ifade edebilmesi için en uygun dil olarak kabul edilmektedir (Tekin ve Özmutlu, 2008: 24).

Bu tanımlardan yola çıkılarak şöyle bir tanım yapılabilir: "Oyun, insanların günlük uğraşlarının dışında kalan zamanlarda, belli bir amaca yönelik olarak fiziksel ve zihinsel becerilerle, sınırlandırılmış yer ve zaman içerisinde kendine özgü kurallarla yapılan, gönüllü katılım yoluyla grup oluşturan, sosyal uyum ve duygusal olgunluğu geliştiren, beceri, zeka, dikkat ve rastlantıya dayanan, katılanları ve çoğunlukla

izleyicileri etkisi altında tutan, gerilim duygusunun eşlik ettiği, sonuçta maddi çıkar sağlamayan, zevk veren etkinliklerdir.”(Hazar, 2000:7)

Piaget’in oyun alanındaki çalışmalarından bu yana oyunun çocuğun gelişimindeki yeri ve önemi bilinmektedir. Piaget çocuğun gelişiminin oyunda görülebileceğini ortaya koymuştur ancak Piaget çocuğu kendi gelişiminin mimarı olarak tek başına ele alır; oysa Piaget’ten sonra gelen araştırmacılar (örneğin; Hutt, Bruner, Vygotsky) çocuğu toplumsal çevrenin bir parçası olarak görürler ve çocuğun gelişiminde etkileşimin önemini vurgularlar (Onur, 2004:9).

Oyun, çocuğun gelişimi için yaşamsal bir önem taşır ve çocuğun gelişimini yansıtır. Bir çocuğun bedensel ve ruhsal yönden sağlıklı gelişimi ve eğitimi için oyun, beslenme ve uyku kadar önemli bir ihtiyaçtır. Çocuk yaşamla ilgili deneyimleri oyun aracılığıyla öğrenir. Oyun sırasında çeşitli roller üstlenerek dünyayı kendi duyularıyla algılamaya çalışır. Büyüdüğünde sürdüreceği uğraşlara, üstleneceği rollere oyun sayesinde hazırlanır (Aral ve diğerleri, 2001: 24).

Oyun, çocuğun çok yönlü gelişimini sağlaması açısından önemlidir. İlgili literatür incelendiğinde çocuğun gelişiminde oyunun önemli bir yeri olduğu görülmektedir.

Oyun çocuğun eğitiminde ve kişiliğin gelişiminde önemli bir yer tutmaktadır. Aynı zamanda çocuğun çevresi ile ilişki kurmasına (sosyal gelişimini destekleyici), duygu (duygusal gelişimini destekleyici) ve düşüncelerini yansıtmaya (dil gelişimi ve bilişsel gelişimini destekleyici) yardımcı olmaktadır (Hazar, 2005: 12).

Oyun, çocuğun fiziksel, zihinsel, dil, psikomotor ve sosyal gelişimine fırsat vererek toplumdaki sosyal rolünün, özdeşiminin ve kendini diğer bireylerden ayıran özelliklerin farkına varmasını sağlar. Girişimci olma, tehlikeyi göze alma, karar verme ve problem çözme yeteneğinin gelişmesine yardımcı olan önemli bir unsurdur (Pehlivan ve Yalçın, 2005:1; Akt: Özdenk, 2007: 55).

Çocuk oyun sayesinde yaşam deneyimleriyle yeteneklerini geliştirir, işlevsellik kazanır, kendine özgü gerçekler oluşturur ve bunları yapılandırır, anlaşılabilir ve karmaşık olayları kendi bilişsel seviyesine uygun şekilde çözümler ve kendince anlamlı hale getirir. Çocuklar oyun ortamında bir araya gelirler ve bu ortamda farklı yetenek ve becerilere sahip çocuklar seçkisiz biçimde ortak etkinliklerde bulunurlar. Ev ortamında kazanılan kişilik özellikleri, oyunda çocuğun diğer çocuklarla olan ilişkilerinde açık şekilde gözlemlenebilir (Sevinç, 2004: 17).

Oyun bir kültür iletişimi aracının alıştırmalarıdır. Çocuk oyun oynarken kendi çevresindeki araçları kullanır. Oyuncakların, araç ve gereçlerin kullanımı sırasında çocuk vücut organlarını ve kaslarını kontrollü kullanmayı öğrenir. Vücut organlarını ve kasların hareketlerindeki zenginlik, sinir-kas koordinasyonuna bağlı olduğundan, vücudunu çok yönlü kullanabilme becerisini oyun içindeki hareketlerle kazanır (Çamlıyer ve Çamlıyer, 1997: 107; Akt: Köksalan, 2008: 4).

Hareketlerini oyun içerisinde sınavan çocuk çeşitli hareketlerde bulunmaktadır. Hareket diyaframı, solunum organlarını etkin kılmaktadır. Organlarda oyun yolu ile yorgunluğa uğramadan güçlenebilmektedirler. Oyun; dikkati, çabuk karar vermeyi, çevikliği, atikliği ve cesareti artırır ve güçlendirir. Oyun yolu ile çocuklar kendi kendilerini yönetmeyi öğrenirler. Aralarında başkan seçer, kurallar koyar ve farkında olmadan özgürlüğün ilk denemelerini görerek hayatın çıraklık dönemini yaşarlar. Çocuklar oyun içinde kendi çıkarlarını, arkadaşları için hiçe saymayı öğrenirler (Sel,1995: 9; Akt: Özdenk, 2007: 55-56).

Oyun, ruh bilimin çeşitli alanlarında da büyük önem taşımaktadır. Çocuğun genel ilgilerini ve eğilimlerini tanımada, ruhsal sorunlarını çözmede yardımcı olabilir. Çocuk, gizlediği gerçek duygularını ve düşüncelerini oyunla ortaya koyabilir. Farkında olmadan iç dünyasını bu yolla yetişkinlere açabilir. Çocuk için doğal olan oyun, gizli kalmış duyguların açığa çıkarılmasında en etkili yoldur (Aral ve diğerleri, 2001: 25).

2.5.2. DÜŞÜNÜR VE EĞİTİMCİLERİN OYUN HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

Ebu-Hamid Gazzali'ye (1058-1111) göre, oyun çocuğu dinlendirir, belleğini yeniler ve öğrenme kapasitesini artırır (Poyraz, 1999: 1).

Jean Jacques Rousseau'ya göre genel eğitim içinde beden eğitiminin önemine inanmıştır. Her okulda beden eğitimi çalışmaları için bir alan bulunmasını istemiştir. Rousseau'ya göre çocuğun gelişiminde hareket ve oyun önemli bir yer tutmaktadır. Çocuğun bedenini her zaman işletmek gerekmektedir; çünkü beden güçlü ve sağlıklı olan bir çocuk fikren de gelişir ve akıllı olur (Aral ve diğerleri, 2001: 20).

Platon'a (M.Ö.427-347) göre yetişkinin çocuğu engellemesi zararlıdır, onları şımartmak da en basit sorunlar karşısında kolayca sarsılan, ürkek kişilik gelişimine yol açmaktadır. Bunların yanında çocuk yetiştirmede sert yaklaşımların çocukları sessiz, ruhsuz ve başı eğik yapacağını, bunun da gündelik hayat ve medeni yaşamın gereksinimlerine uygun düşmeyeceğine işaret etmiştir (Sevinç, 2004: 36).

Amos Comenius'a (1592-1671) göre, oyun çocuğun gelişiminde çok önemli bir araçtır. Çocukların birlikte koşup oynamaları onların günlük gereksinimidir. Oyunu insanın özgür olma isteği, hareket etme, arkadaşlık kurma, rekabet etme ve değişiklik isteğiyle bağdaştırmış; ancak disiplin ve düzen kazanmada da önemli rolü olduğunu belirtmiştir (Sevinç, 2004: 37).

Frobel, oyunu, "çocuğun gelişimsel yapraklarının doğal açılımı olarak görmektedir. Yeniçağda çocuk eğitiminde oyundan yararlanma düşüncesi ve uygulaması Frobel (1782-1852) tarafından gerçekleştirilmiştir". 1837 yılında Blonkenburg kentinde bir "çocuk bahçesi" açılmıştır. Burada o çocukları hareket ve neşe içerisinde çalıştırmıştır. Frobel'in çocuk bahçelerinin asıl amacı, oyun yoluyla çocuğun duyu organlarının gelişmesini ya da keskinliğini sağlamaktır (Binbaşıoğlu, 1997: 19; Akt: Özdenk, 2007: 53).

Montessori, çocuğun öğrenmesine elverişli, serbestçe hareket edebileceği, kendi kendini eğitebileceği bir çevrede yaşaması gerektiğini savunur. Bu çevrenin "çocuk evi" olduğunu belirtir. Çocuk evinde çocuğun kendi kendine gelişmesine yardım eden birçok materyal bulunur. Montessori oyunu çocuğun işi olarak kabul eder ve çocuğun oyununa büyük önem verir (Aral ve diğerleri, 2001: 21-22).

John Dewey'e (1859-1952) göre, çocuğun el becerilerine yönelik etkinliklere yer verilmeli, yaparak yaşayarak öğreneceği ortamların içinde bulundurulmasına özen gösterilmelidir. Ezbere bilgilerin yerine çocuğun pratik olarak kendinin ürettiği ortamların öğrenmeye daha uygun olduğunu savunmaktadır (Sevinç, 2004: 41).

MacMillan Kardeşler'in (1860-1931) kurduğu okul öncesi eğitim kurumlarında özbakım becerilerine ek olarak renk, şekil ve dil çalışmalarına yer verilmiş; okuma yazma, aritmetik ve fen çalışmaları da yapılmıştır (Sevinç, 2004: 53).

Suzan ISAACS (1885-1948)'a göre oyun, çocuğun duygusal ve bilişsel gelişiminde önemli rol oynamaktadır. Oyun, gerçekten çocuğun işi olup içinde büyüdüğü ve geliştiği bir olgudur. Aktif oyun, zihinsel sağlığın bir göstergesidir. Bunun görülmediği durumlarda çocukta kalıtsal bir sorun veya akıl hastalığı olması ihtimali olabilir (Sevinç, 2004: 53).

2.5.3. ÇOCUK OYUNLARI İLE İLGİLİ OYUN TEORİLERİ

2.5.3.1. FAZLA ENERJİ TEORİSİ

Bu teorinin öncüleri Friedrich Schiller ve Herbert Spencer'dir. Bu kurama göre oyun, organizmada bulunan fazla enerjinin harcanmasıdır. Oyun, organizmanın çalışması için gerekli olan enerjiden daha fazla enerjiye sahip olduğunda oynanır. Spencer'a göre sağlıklı çocuklar, sağlıklı olmayanlara oranla daha çok oyun oynarlar (Aral ve diğerleri, 2001: 14).

Berlyne (1960), organizmanın devamlı olarak aktif olması gerektiğini doğal olanın çevre ile devamlı etkileşim olduğunu savunmuştur. Organizmanın hareketsiz olmasını doğal bir durum olarak görmemektedir (Özdoğan, 1997: 91).

Çocukta bulunan fazla enerji onu bir şeyler yapmaya zorlar. Çocuk da oyun oynama yoluna giderek kendini zorlayan fazla enerjiden kurtulur.

2.5.3.2 DİNLENME TEORİSİ

Bu teorinin öncüsü Moritz Lazarus'tur. Teoriye göre zorlayan etkinlikler insanı ruhen ve bedenen yıpratmaktadır. Bu yıpranma sonucunda dinlenme ve uyku ihtiyacı duyulur (Sevinç, 2004: 59).

Dinlenme sayesinde çocuk oynarken kaybettiği enerjisi tekrar kazanmaktadır. Bu teoriye göre, çocuğun organizması az enerjili olduğunda çocuk enerji kazanmak için oyun oynar. Kısacası çocuk kaybettiği enerjisi yerine koyar ve oyun çocuktaki yorgunluğu giderir.

2.5.3.3. YETİŞKİNLİK YAŞAMINA HAZIRLIK TEORİSİ

Bu teorinin öncüsü Karl Gross'tur. Bu teoriye göre oyun, çocuğun ileriki yaşamında karşısına çıkabilecek sorunlarla başa çıkabilmesi için çocuğa bedensel, zihinsel ve duygusal beceriler kazandıran faaliyetlerdir (Kızılloluk, 2001: 85). Karl Gross, oyunun farklı türlerde yıllar boyunca süregelmesini uyum sağlayıcı bir mekanizma olarak açıklamıştır. Yetişkin yaşamına bir ön hazırlık olarak görülen 'oyun dönemi', zamanında oldukça benimsenmiştir. Hayvanlarda olduğu gibi çocuklarda da yetişkin olduklarında gerekecek beceriler oyun yoluyla kazanılır (Sevinç, 2004: 58).

Bu teoriye göre oyun çocuğu yaşama ciddi bir şekilde hazırlar. Çocuk oyunda ileriki yaşamıyla ilgili çok şey öğrenir.

2.5.3.4. TEKRARLAMA TEORİSİ

Bu teorinin öncüsü Stanley Hall'dir. Bu teoriye göre, çocuk oyun oynayarak kendi ırkının geçmişiyle ilgili deneyimleri yaşamaktadır ve çocuk türünün geçirdiği gelişimin aynısını geçirecektir. Çocuk tüm yaşamında insanların geçtiği evrelerin hepsinden geçer (Aral ve diğerleri, 2001: 15). Çocuklar, hayvanlarla yetişkin insanlar arasındaki zincir halkasını temsil ederler. Oyunda çocuk, insanın geçirdiği devinimsel ve ruhsal aşamaları tekrar yaşar (Sevinç, 2004: 59).

2.5.3.5. PSİKANALİTİK OYUN TEORİSİ

Bu teorinin öncüsü Sigmund Freud'tur. Freud, oyunun çocuğun duygusal gelişimine etki etmesinden bahsetmiştir. Çocuğun oyunları duyguları belirtmektedir. Oyunla çocuk kendini rahatsız eden durumlara egemen olur. Çocuklar oyun sayesinde hazlara yönelirler.

Bu teoriye göre, savunma mekanizması henüz gelişmemiş olan ve id enerjisinin baskısı altında olan sağlıklı çocuklarda hayali ve dramatik oyunlar gelişimin doğal bir boyutudur. Oyunun beceri kazanma ve bir şeylerin üstesinden gelme özelliği vardır. Oyun, çocuğun engellerden ve gerçek dünyanın yasaklarından kurtulup güvenli bir ortamda kabul edilmeyen, saldırgan davranışların açığa çıkarılmasıdır. Ayrıca oyun, gerçeğin baskısından, geriliminden ve çatışmalarından, çocuğun geçici olarak uzaklaşmasını, ferahlamasını ve güç kazanmasını sağlamaktadır (Sevinç, 2004: 62).

Freud'a göre çocuk gerçeği oyundan ayırt edebilmektedir; fakat oyunu gerçek dünyanın nesnelere ve olaylarından kendine özgü bir dünya yaratmada kullanır. Hoş olmayan deneyim ve duyguların oyunda çokça görülmesi Freud'un dikkatini çekmiştir. Freud'a göre, çocukların oyunları rastgele ya da şans eseri oluşmayıp, farkında olduğu veya olmadığı duyguları belirlemektedir (Dönmez, 1992: 18; Akt: Kuru, 2008: 67).

2.5.3.6. PİAGET'İN OYUN TEORİSİ

Piaget, oyunu bir düşünme evresinin ürünü olarak ele almıştır. Oyunla zihinsel gelişim arasında yakın bir ilişkinin bulunduğunu savunmuştur. Piaget'in oyun kuramı bilişsel gelişime dayanır. Piaget, bilişsel gelişimi dört döneme ayırarak oyunun da bu bilişsel gelişim dönemlerine paralel olduğunu belirtmiştir. Piaget'e göre, her bir dönem kendinden önceki dönemin özelliklerini içinde barındırmaktadır (Poyraz, 2003: 36).

Özümleme ve uyumsama davranışları çoğu zaman aynı anda harekete geçer. Bunlardan biri ağır bastığında oyun ortaya çıkar (Sevinç, 2004: 71).

Piaget, oyunun gelişimini üç evrede incelemiştir:

2.5.3.6.1. Alıştırma Oyunları

Piaget'e göre alıştırma oyununun en temel özelliği, motor faaliyetler ve yinelemelerdir. Alıştırma Oyunları Dönemi, duyuşsal motor döneme (0-2 yaş) rastlar. Bu dönemde emme, bakma, elleri açıp kapama gibi basit davranışlar gözlemlenir (Poyraz, 2003: 36). Bebek, yaptığı bu hareketlerden doyum sağlarsa bunları tekrarlamaktadır. Eğlenmek için yaptığı bu etkinlikleri alıştırma ile tam olarak öğrenir (Aral ve diğeri, 2001: 14). Çocuk alıştırma oyunlarının sayesinde bedenini, nesnelere ya da motorik becerilerini öğrenmesi ve farkında olmasını sağlamaktadır. Çocuk yapılan hareketleri alıştırma olarak yaparak motorik becerileri konusunda uzmanlaşmaktadır (Yawkey, 1977; Akt: Özdenk, 2007: 69).

2.5.3.6.2. Simgesel Oyunlar

Simgesel Oyunlar Dönemi, işlem öncesi döneme (2-7 yaş) rastlar. 2-7 yaş okul öncesi dönemi ve oyun dönemini kapsamaktadır. Bu dönemde imgeler kullanılmaktadır (Topkaya; 2004:130; Akt: Özdenk, 2007: 69). Çocuklar oyunlarında bir faaliyeti bir nesnenin diğeriyle aktararak ve başka birinin rolünü üstlenerek sembolleştirmeyi gerçekleştirirler. Sembolleştirme işlem öncesi dönemde yaşa, dolayısıyla da bilişsel gelişime paralel olarak artmaktadır (Aral ve diğeri, 2001: 17).

2.5.3.6.3. Kurallı Oyunlar

Kurallı Oyunlar Dönemi (11-12 yaş) daha ileri bir zihinsel seviye gerektirmektedir. Çocuk bu dönemde oyunun kurallarını dikkate alarak oyunun düzenli bir biçimde ilerlemesini sağlarlar (Poyraz, 2003: 36). Piaget'e göre, çocuklar sadece nesnelere ilgilenecek mantıklı düşünmeyi gerçekleştirmezler, bunun için diğeri çocuklarla oynamaları gerekmektedir. Bu evrede oyun, oyunun kuralları ve uymayanlara ceza verilmesi de yer alır. Kurallı oyun döneminin özellikleri on iki yaşın üzerinde de görülmektedir (Aral ve diğeri, 2001: 17).

2.5.4. OYUN EVRELERİ

2.5.4.1. YAŞLARA GÖRE OYUN VE OYUNCAKLAR

Çocuk için seçilecek oyun ve oyuncaklar, onların yaşına, gelişim seviyelerine, ilgilerine, ihtiyaçlarına uygun olmalıdır. Yetişkinin bunu yapabilmesi için çocuğu iyi tanınması, çocuğun gelişim alanlarını ve oyun evrelerini iyi bilmesi gerekmektedir (Poyraz, 2003: 43).

Oyun evreleri çocukların yaşına ve gelişim seviyelerine göre farklılık göstermektedir. Çocuklar ilkin tek başına oyun oynar, sonra başkalarının oyunlarını izler en sonunda da başka çocuklar yanlarında olsa bile onlarla oynamazlar; tek başlarına oynamaya devam ederler. Bunlardan sonraki aşamada da diğer çocuklarla işbirliği davranışları gösterirler (Aral ve diğerleri, 2001: 43).

2.5.4.1.1. Tek Başına Oyun Evresi (0-2 yaş)

Doğumdan sonra altıncı aya kadar bebek oyun ve oyuncak olarak ellerini ve gözlerini kullanır, çevreyi tanımaya çalışır. Altıncı aydan sonra daha da çok hareketlenmeye başlarlar ve büyük kas gelişimlerine uygun ve hareketli oyuncaklardan hoşlanırlar. Bir yaş civarında çocuk seçimler yaparak oynamaya başlar. Objeleri çekerek, sallayarak tanımaya ve keşfetmeye çalışır (Şahinkaya, 2008: 7).

Çocuğun kas, dil, bilişsel, denge gelişim alanları yeterli olmadığı için çocuk bu evrede tek başına oyun oynar, başkalarıyla iletişim kurmaktan kaçınır. Oyuncakların canlı renkte, yumuşak olması ve ses çıkarması çocukların hoşuna gider. Çocuklar çevredekilerin oyunlarından etkilenmeden kendi oyunlarını bağımsız bir şekilde oynarlar. Tek başına oyun evresinin en önemli özelliği çocuğun oyun oynarken etrafındaki hiç kimseden etkilenmemesidir (Aral ve diğerleri, 2001: 43). Çocuklar, iki yaşından önce başlayarak ve iki yaşındayken kendi denetimleri ile hareket ettirdikleri (tekerlekli, çekmeli itmeli oyuncaklar) oyuncaklardan hoşlanırlar, taklit oyunları artar ve uzun süre oynamaktan sıkılabilirler (Seyrek-Sun, 1991: 11; Akt: Poyraz, 2003: 44).

2.5.4.1.2. Paralel Oyun Evresi (2-3 yaş)

Çocuk bu dönemde tek başına oyun oynamaktan vazgeçer. İşbirliğine dayalı oyunlar yavaş yavaş görülür. Çocuğun kas ve dil gelişimi tek başına oyun evresine göre daha iyidir (Aral ve diğerleri, 2001: 43).

Çocuk başka bir çocuğun yanında aynı tür oyunu oynar. Çocuk yanında bulunan çocukların oynadıkları oyunu oynamayı tercih eder (Sevinç, 2004: 96).

Çocuklar yan yana oturup aynı oyuncakları kullanmalarına rağmen aktivitelerini birbirinden bağımsız sürdürürler. Kendi oyuncaklarına yoğunlaşan çocuklar, bazen sesli düşünüp yorum yapabilirler. Çocuklar sembolik oyunlar oynarlar. Sembolik oyunlarında nesnelere birbirinin yerine kullanırlar. Örneğin; sopayı at olarak, kutuyu araba olarak kullanabilirler, blokları birleştirerek bina yapabilirler.

Çocuğun büyük kasları üç yaşlarında çok geliştiğinden çocuk takla atar, tırmanır, yüksek yerde yürümeyi dener, üç tekerlekli bisiklete binebilir, topa tekme atabilir, kendiliğinden oyunlar yaratıp oynayabilir.

2.5.4.1.3. İşbirliğine Dayalı Oyun Evresi (4-5 yaş)

İşbirliğine dayalı oyun evresi üç yaşından sonra başlamaktadır. Çocuklar ilkin iki-üç kişilik gruplarla ve kısa sürelerle birlikte oynarlar. Daha sonra hem oyunların süreleri uzar hem de grup sayılarında artmalar olur. İlgili alanlarına göre katıldıkları grupları değiştirebilirler. Çocuğun diğer çocuklarla bir şeyleri paylaşması ve beraber başarma duygusu onların grup seçmelerinde etkilidir. Gelişim seviyesi aynı ya da benzer olan çocukların çoğunlukla aynı grupta oldukları görülmektedir (Şahinkaya, 2008: 7-8).

Bu aşamada çocuklar bir şeyler inşa etmeye, yarışmaya, senaryolar kurmaya ve kuralları benimsenmiş oyunlar oynamaya doğru gelişim gösterirler. Oyunda birbirini tamamlayan roller çocukları sosyalleştirir. Kurallara çocuklar kendi aralarında karar vererek sorumluluk üstlenmiş olurlar (Sevinç, 2004: 97).

2.5.4.1.4. Kurallı Oyun Evresi (6 yaş)

Çocuklarda 4 yaşından sonra oyun kuralı anlayışı oluşmaya başlar. Oyunun ancak kurallara uymakla yürütebileceğinin farkındadırlar. Bu evrede oyunlar cinsiyete göre ayrılık gösterirler (Şahinkaya, 2008: 8).

4 yaşında büyük kas gelişiminin devam etmesi nedeniyle koşma, tırmanma, çekme gibi hareketlerle oyuna tüm bedeni ile katılır. Toplumsal oyunlar çoğalmaya başlar. Yarışmalı oyunlara ilgi başlar. 5 yaşında bedensel etkinlikler daha da artmaktadır. Bu yaş çocukları çok hareketlidirler. Bu yaşta oyunlarda hep kazanan

olmak isterler. Çünkü kuralları hatırlayamazlar. Çocuk oyun kurallarına uydukça çevresindekileri de düşünür, kendini kontrol eder ve sosyalleşmesi de artar (Poyraz, 2003: 47).

Çocuklar 6 yaşında her türlü oyun ve etkinlikte çalışırlar. Çocuklar büyüdükçe taklit oyunu azalırken kurallı oyunlar artmaktadır. Kurallar oyuna başlamadan belirlenir ve oyun sırasında değiştirilmez. Bu yaştaki çocuklar grup halinde oynamaktan zevk alır, çevresini daha iyi tanımaya başlar. Çocuk, altı yaşta oyun kurallarına saygılı olmayı öğrenmiştir (Aral ve diğerleri, 2001: 46). Çocuklar gerçekçi ayrıntılara daha çok dikkat ederler. Bu dönemde zihinsel bileşenlerle duygusal- devinimsel bileşenler bir arada görülür (Sevinç, 2004: 76).

2.5.5. OYUN ÇEŞİTLERİ

2.5.5.1. ÖZ YAPILARINA GÖRE OYUN ÇEŞİTLERİ

2.5.5.1.1. İşlev Oyunları

Çocuğun 0-3 yaşları arasında doğal olarak yaptığı devinimlere ve oynadığı oyunlara işlev oyunları denmektedir. İşlevsel oyunda çocuklar nesnelere atar, tutar, yere vurur, tekrarlar nesneyi ağızına götürür ve araştıracıdır (Özdoğan, 1997: 107; Akt: Poyraz, 2003: 49). Çocuk bir şeyleri tekrar ederek oyuna başlamaktadır. Çocuk her tekrar durumunda yeni bir şeyler keşfeder. İşlevsel oyun, tekrarla kazanılan alıştırmaya ve alıştırmaya ile becerilerin kazanılmasının yanında öğrenmeyi de sağlar. Çocuk yaptığı tekrarlarla olaylara daha iyi hâkim olur ve böylece kendine güveni artar (Sevinç, 2004: 97).

2.5.5.1.2. Süt Dönemi (0-1 Yaş)

Çocuk süt çağıında bilinçsiz ve içgüdüsel hareketler yapmaktadır. Çocuk değişik sesler çıkarır, ellerini, kollarını ve bacaklarını sallar, kendi vücudunu tanır. Kısacası vücudu ile ilgili oyunlardan hoşlanır (Poyraz, 2003: 49).

2.5.5.1.3. Özerklik Dönemi (1-3 Yaş)

Çocukların 1-3 yaş dönemindeki saldırganlık, kirlenme, kırma gibi içgüdülerinin doyumuyla ilgili olarak oynadığı oyunlara özerklik dönemi işlev oyunları denir. Çocuk saldırganlıktan kurtulmak için ses çıkaran oyuncaklarla oynamaktadır (Poyraz, 2003: 49).

2.5.5.1.4. Ben Oyunları (3-6 Yaş)

Çocuğun kendini merkeze alarak oynadığı ben oyunları onların kendilerini tanımalarına ve becerilerini geliştirmelerine yardımcı olur. Ben oyunları sayesinde çocuklar organlarını tanır, işitme ve görme gibi bazı yetenekleri gelişir, dikkat ve algılama yetenekleri artırılır (Poyraz, 2003: 50).

2.5.5.1.5. Hayal Oyunları

Çocuklar 3 yaşından sonra çok fazla hayal kurarlar. Çocuğun bir nesneyi başka bir nesne gibi düşünerek kurduğu oyunlara hayal oyunları denir. Çocuk oyuncaklarıyla konuşur, onlara yemek yedirir, canı sıkılınca onları hırpalar. Kızlar oyuncak bebeklerini kundaklar, yıkar ve onlara ninni söylerler. Erkek çocuklar askerlik gibi oyunları merak eder. (Poyraz, 2003: 50-51)

Okul öncesi dönemde çocukların en çok severek oynadıkları oyunlar hayal oyunlarıdır. Çocuk hayal oyunları ile kendini başkasının yerine koyarak gizil duygu ve düşüncelerini açığa çıkarır. Hayal oyunları her yerde oynanabilir.

2.5.5.1.6. Küme Oyunları (Grup Oyunları)

Çocukların topluca oynadıkları her oyun küme oyunudur. Küme oyunları 5-6 yaşta başlar. Çocuklar akranları ile arkadaşlık kurarak grup oyunları oynarlar. Yaşça ve güç yönünden üstün olanlar oyunda liderdir (Poyraz, 2003: 50-51). Grup oyunları genelde çekişmeli yarışlar, bir olayın dramatizasyonu gibi olur. Anaokullarında uygulanacak grup oyunları çocukların yaşına, gelişim seviyesine göre düzenlenmelidir.

2.5.5.2. OYNANDIĞI YERE GÖRE OYUN ÇEŞİTLERİ

2.5.5.2.1. Açık Hava Oyunları

Bahçe, sokak, orman gibi açık alanlarda oynanan oyunlara açık hava oyunları denir. Açık havada oyun oynayan çocuklar sürekli hareket halindedirler (Poyraz, 2003: 51). Açık hava oyunları çocukların ilgi ve ihtiyaçlarına göre düzenlenebilir. Salıncaklar, merdivenler, kulübeler, kızaklar, bisikletler, otomobil lastikleri açık alanlarda bulundurulabilir. Bu materyallerle istedikleri şekilde oynayan çocukların kendilerine olan güvenleri artar. Açık alanlar çocuklara öğrenme ortamları sağlayacak biçimde düzenlenmeli, denetlenmeli ve çocukların gelişim seviyelerine uygun etkinlikler gerçekleştirilmelidir (Sevinç, 2004: 163-164). Çocuklar içerde oynanan oyunlardan sıkılabilirler; ancak açık havada oynanan oyunlarda pek şikâyet etmezler. Açık hava

oyunları çocukların bilişsel, sosyal, bilişsel, devinimsel gelişimlerini sağlayan etkinlikler arasındadır. Çocuklar deneyim kazanırlar. Açık havada çocuklar temiz hava alırlar. Çocuklar doğadaki çeşitli canlı ve cansız varlıkları da oyunlarına katabilirler (Aral ve diğerleri, 2001: 51-52).

2.5.5.2.2. İçerde Oynanan Oyunlar

Sınıf, ev, salon gibi kapalı alanlarda oynanan oyunlara açık hava oyunları denir. Serbest oyun ve etkinlikler saatinde oynanan oyunlar çocukların kendi koydukları kurallarla yürütülür. Bu oyunlar genelde ilgi köşelerinde oynanır. Oyun saatinde oynanan oyunlar kurallı oyunlardır ve ısındırıcı, devinimli ve dinlendirici olarak üç aşamada uygulanırlar (Poyraz, 2003: 51-52).

2.5.5.3. ARAÇSIZ, ARAÇTA, ARAÇLA OYNANAN OYUNLAR

Herhangi bir aracı gerektirmeden oynanan oyunlara araçsız oyunlar denir. Belli bir araç üzerinde oynanan oyunlara araçsız oyunlar denir. Çeşitli araçların kullanılması ile oynanan oyunlara araçla yapılan oyunlar denir (Poyraz, 2003: 53-54).

2.5.6. OYUNUN İŞLEVLERİ

Seyrek (1998) ve Sun (1998), oyunun işlevlerini şu şekilde belirtmişlerdir:

a) *Çocukların oyunu oyun değil, onların en ciddi uğraşısıdır.*

Montaigne

Oyun, işin karşıtı olarak görülür. Anneler ayaklarına dolanan çocuğu "Hadi git oyna." Diye başlarından savarlar. Oysa oyun çocukların baş uğraşı ve en önemli işidir.

b) *Oyun, çocuğun en doğal öğrenme ortamıdır.*

Çocuk oynadıkça duyuları keskinleşir, yetenekleri serpilir, becerisi artar. Bilinmezlerle dolu çevresini oyunun süzgecinden geçirerek kendisi için anlaşılır duruma getirir. Çünkü oyun, çocuğun duyduklarını gördüklerini sınavı denediği, öğrendiklerini pekiştirdiği bir deney alanıdır.

c) *Oyun, çocuğun özgürlüğüdür.*

Oynayan çocuk kendi küçük dünyasındadır. O dünyaya kendisi egemendir. Kuralları kendisi kor kendisi bozar. Erişkinlerin "Dur! Otur! Öyle değil böyle yap!" gibi kısıtlamalarından uzak kalır, kendi başına buyruk olmanın tadını çıkarır.

d) *Oyun, çocuğun yaratma ortamıdır.*

Çocuk oyuna salt büyüklerinden gördüğünü aktarmakla kalmaz, ona kendinden de bir şeyler katar. Kendi yaşantısını oyuna katar. Dış çevrede algıladıklarını oyun ortamında evirir çevirir kendine özgü bir yorumda birleştirip bütünler. Anlaşılmaz ve karışık olayları oyun içinde elle tutulur duruma getirerek kendince anlamlı sonuçlara varır. Bu nedenle oyun çocuğun yaratma ortamıdır.

e) *Oyun, çocukların en doğal anlaşma ortamıdır.*

Bir araya gelen iki küçük çocuk, daha birbirinin adını öğrenmeden oynamaya koyulurlar. Çünkü oyun onların ortak dilidir. Oyunun çekiciliği üç yaşından başlayarak çocukları işbirliğine iter. Böylece oyun, çocuğun toplumsal bir varlık olarak gelişmesinde en doğal ortam olur. Başlangıçta çekişme, mızıkçılık, küsme gibi davranışlar görülmesi olağandır. Oyunun tadı bencilliği geriye iter. Oyun aracılığıyla gelişen arkadaşlık ilişkisi giderek toplu oyunlarda daha düzenli bir işbirliğine yol açar. Zamanla üçlü ve daha kalabalık kümelerde anlaşma sağlanır. Bu toplumsal ilişki ilkökul çağında takım oyunlarına doğru gelişir.

f) *Oyunun çocuk için eğitici bir işlevi vardır.*

Çocuğun hem ikili oyunlarında hem de üçlü ve toplu oyunlarında davranış biçimi aile içinde aldığı eğitimi yansıtır. Evde her istediği yapılan bir çocuk ilkin zorluk çeker. Bencil davranır, paylaşmaya yanaşmaz. Çabuk küser, mızıkçılık eder. Böyle bir çocuk uzun süre başkalarının oyununu izler, aralarına katılamaz. Oyunda hep saldırgan ve bencil davranan bir çocuk da anne baba tutumunu oyuna aktarıyordur. Oyunda hep sını kalan, başkalarını izleyen bir çocuk da bağımlı yetiştirilmesini yansıtıyordu.

g) *Oyun, çocuğun gelişmesi ve kişilik kazanması için sevgiden sonra gelen ikinci en önemli ruhsal besindir.*

Sevgiden yoksun bir çocukluk gibi oyundan yoksun bir çocukluk da düşünülemez. S. Freud (Froyd, 1865-1939) ruh sağlığını “sevmek ve çalışmak” olarak tanımlar. Konuya bu açıdan bakıldığında denilebilir ki; çocuğun ruh sağlığı onu sevmek ve ona oynama olanağı sağlamla kazandırılabilir.

2.6. İLGİLİ ARAŞTIRMALAR

Bekir ONUR, “Kentlerdeki Açık Alanlarda Çocuk Oyunları: (Ankara Örneği)” adlı çalışmasında alt, orta ve üst sosyoekonomik düzeylerden gelen 6-12 yaş çocuklarının kentlerdeki açık alanlarda oynadıkları oyunları belirlemeyi ve bu oyunların genel özelliklerinin çıkarılmasını amaçlamıştır. Araştırma, gözleme dayalı betimsel bir çalışmadır. Araştırmanın evrenini okul bahçeleri ve Ankara sokakları; örneklemini ise alt, orta ve üst sosyoekonomik düzeyleri temsilen Boğaziçi, Kurtuluş ve Bahçelievler

semtinden rastgele seçilmiş birer sokak ve okul bahçesi oluşturmaktadır. Araştırmada ‘Kentlerdeki Açık Alanlarda Çocuk Oyunları Gözlem Formu’ ve ‘Kentlerdeki Açık Alanlarda Çocuk Oyunları Gözlem Formu’ olmak üzere iki veri toplama aracı kullanılmıştır. Elde edilen bulgulara göre okul bahçelerinde ve sokaklarda alt sosyoekonomik düzeyden üst sosyoekonomik düzeye gidildikçe okulda oynanan oyun sayısında azalma olduğu görülmektedir. Sokaklarda okul bahçelerindekinden daha az oyun gözlenmiştir. Okul bahçelerinde şarkılı/tekerlemeli oyunlar daha fazla gözlemlenirken sokaklarda daha çok top oyunları gözlemlenmiştir. Okul bahçelerinde daha çok yalnız kızların, sokaklarda da yalnız erkeklerin oynadıkları oyunlar en fazla gözlemlenmiştir.

Melike Türkan BAĞLI'nın “Çocuk Bahçelerindeki Oyun Araçlarında Sosyal Etkileşim” adlı çalışmasında araştırma için seçilen çocuk bahçesindeki oyun araçlarında oluşan sosyal etkileşimleri belirlemek amaçlanmıştır. Araştırma, 5 ve 7 yaşlarındaki kız ve erkek çocukların çocuk bahçelerindeki oyun araçlarında ortaya koydukları sosyal etkileşimlerin incelenmesinin amaçlandığı betimsel bir çalışmadır. Bu araştırmada kendisine eşlik eden yetişkinler tarafından söz konusu çocuk bahçesine getirilen ve bu çocuk bahçesini tanıdıkları belirtilen 5 ve 7 yaş grubundan 40 kız ve erkek çocuk gözlemlenmiştir. Araştırmacı çocukları kaydırak, atlıkarınca ve dönen araçta gözlemlemiştir. Araştırmanın sonucuna göre çocuk bahçelerinin çocukların gelişimine katkıda bulunması için ilk adım, bu mekanlarda davranışa etki eden sosyal ve fiziksel özelliklerin çözümlenmesidir; ikinci adım ise bu çözümlenmenin sonuçlarından çocuk bahçesi tasarımlarında yararlanılması ve bu yolla da çocuğa verilen kültürel değerlerin “çocuklar için mekan” boyutunda kanıtlanmasıdır.

Bahadır KÖKSALAN'ın “9 Yaş Çocuklarının Psikomotor Gelişimlerinde Oyunun Etkisi” adlı çalışmasında oyunla belirli becerilerin daha üst seviyeye çıkarılabileceği test edilmiştir. Araştırmada Erzincan il merkezinde üç ayrı ilköğretim okulunda okuyan 9 yaş çocuklarının becerileri test edilmiştir. Veri toplama aracı olarak motor performans testi kullanılmıştır. Araştırmanın evrenini 2007-2008 eğitim öğretim yılında Erzincan il merkezindeki ilköğretim ilk kademe 3. sınıf öğrencileri oluşturmuştur; örneklemini ise 2007-2008 eğitim öğretim yılı Erzincan ili Melikşah İlköğretim Okulu, Vali Recep Yazıcıoğlu İlköğretim Okulu ve Ziya Gökalp İlköğretim Okulu 3. sınıf öğrencileri oluşturmaktadır. Çalışmada elde edilen sonuçlara göre bazı önerilerde bulunulmuştur: oyun okul müfredat programına alınmalı, beden eğitimi

derslerinde çocuklara belli bir sistem dahilinde oyunlar oynatılmalı, ilköğretim programında bilişsel ve duyuşsal alanlar kadar psikomotor alanla ilgili becerilere de yer verilmeli, çocuğun büyümesini ve gelişmesini olumlu yönde destekleyecek etkinliklere yer verilmelidir.

Figen ÇOK'un "Ankara'da Açık Alanlarda Çocuk Oyunları" adlı çalışmasında alt, orta ve üst sosyoekonomik düzeylerden gelen 6-12 yaş çocuklarının kentlerdeki açık alanlarda oynadıkları oyunları belirlemek amaçlanmıştır. Araştırma, gözleme dayalı betimsel bir çalışmadır. Araştırmanın evrenini, Ankara sokakları ve okul bahçeleri; örneklemini ise alt, orta ve üst sosyoekonomik düzeyleri temsilen Ege Mahallesi, Kurtuluş ve Bahçelievler semtlerinden rastgele seçilen benzer nitelikteki birer sokak ve okul bahçesi oluşturmaktadır. Araştırmada 'Kentlerdeki Açık Alanlarda Çocuk Oyunları Gözlem Formu' ve 'Kentlerdeki Açık Alanlarda Çocuk Oyunları Görüşme Formu' olmak üzere iki veri toplama aracı kullanılmıştır. Okul bahçelerine bakıldığında iki uygulama arasında toplam sayıda bir fark olmadığı görülmektedir. En belirgin farklılık alt sosyoekonomik düzeyi temsilen seçilen okullara ilişkin bulgularda görülmüştür. Cinsiyete ilişkin bulgular karşılaştırıldığında kızların oynadığı oyun sayısının daha fazla olduğu görülmüştür. Farklı oyun kategorilerine bakıldığında spor ve top oyunlarının daha çok yalnızca erkekler ve yakalamalı oyunların hepsinin her iki cins tarafından oynandığı görülmüştür. Sokaklarda yalnızca kızların oynadığı oyunların azlığı, anne babaların kız çocukların sokakta oynamalarına izin vermemesine ve kız çocukların dış mekanı kullanma sürelerinin erkek çocuklarından daha düşük olmasına bağlanmıştır.

Tülin Şener DEMİR'in "Okul Öncesi Eğitim Kurumlarında Oyun Politikası" adlı çalışmasında okul öncesi eğitim kurumlarının çocukların oyunlarına yaklaşımlarını belirlemek, kamu ve özel anaokulları arasında bir farklılık olup olmadığını belirlemek amaçlanmıştır. Veri toplama aracı olarak 'Oyun Politikası Anketi' kullanılmıştır. Anket, her okuldaki öğretmen ve yöneticiye uygulandıktan sonra veriler frekans ve yüzde dağılımları ve kaykare yöntemi ile analiz edilmiştir. Verilerin keykare, frekans ve yüzde ile analizi sonucunda her bir okula ilişkin oyun politikası elde edilmiş, kamu ve özel anaokulları karşılaştırılmıştır. Kamu okulları ile özel okullar arasında çok büyük farklılıklar bulunmamıştır. Keykare analizi sonuçlarına göre bazı maddelerde anlamlı ilişkiler olduğu görülmüştür. Bu araştırmada kamu anaokullarının içerik merkezli yaklaşımı, özel okulların ise çocuk merkezli yaklaşımı benimsedikleri görülmüştür. Bu

sonuç, oyun malzemesi için ayrılan bütçeden, oyun için ayrılan dış mekanlardan, oyun amaçlı gezilerden de çıkarılmıştır.

Nermin ÇELEN'in "Anne- Babaların Çocuğun Oyun Hakkına İlişkin Tutumları" adlı çalışmasında anne babaların çocukların oyun haklarına ilişkin tutumlarının boyutlarının ortaya konması amaçlanmıştır. Araştırma betimsel bir çalışma olarak planlanmıştır. Alt, orta ve üst sosyoekonomik düzeylere ait çocukların devam ettiği varsayılan ilköğretim okullarından üç örnek okul seçilerek, ebeveynlere ulaşılmış. Ebeveynlere zorlama getirilmeden sorumluluğu yüklenenin araştırmacı tarafından geliştirilen "Çocuğun Oyun Haklarına İlişkin Tutum Ölçeği" ni yazılı olarak cevaplamaları istenmiştir. Çalışma sonucunda çocukların oyun haklarına ilişkin anne baba tutumlarına cinsiyetin etkisinin olmadığı ancak sosyoekonomik düzey ve mezuniyet durumunun etkisinin olduğu ortaya çıkmıştır. Alt sosyoekonomik düzeyden üst sosyoekonomik düzeye doğru anne babalar, oyun hakkı lehine anlamlı farklılık göstermiştir. Orta sosyoekonomik düzey ve alt sosyoekonomik düzey arasında çocuk hakkı lehine anlamlılık izlenmiştir.

Pınar KAYAR'ın, "Van'ın Geleneksel Çocuk Oyunları ve Bu Oyunların Eğitsel Yönden İncelenmesi" adlı çalışmasında Van'da oynanmış ve halen oynanan geleneksel çocuk oyunları derlenmiştir. Çalışma kapsamında 85 kaynak kişiden mülakat yoluyla 164 oyun tespit edilmiştir. Canlı kaynaklarla görüşme yoluyla derlenen bu oyunlar eğitsel yönden değerlendirilmeye tabi tutulmuş, araştırmadan elde edilen veriler geleneksel çocuk oyunlarının çok hızlı bir şekilde ortadan kalktığını göstermiştir.

Ertan TÜFEKÇİOĞLU'nun, "Okul Öncesi 4-6 Yaş Çocuklarında Algısal Motor Gelişim Programlarının Denge ve Çabukluk Üzerine Etkisi" adlı çalışmasında algısal motor gelişim programlarının, denge ve çabukluk üzerine etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır. Bu araştırmada ön-test son-test kontrol gruplu model uygulanmıştır. Araştırmanın sonunda; deney ve kontrol grubunun ön-test son-test motor performans değerlerinde, grup içi ölçümlerde anlamlı farklılıklar görülürken, gruplar arası ölçüm değerlerinde herhangi bir anlamlı farklılık bulunmamıştır.

Ayça (2002) araştırmasında 4-6 yaş çocuklarına yönelik algısal motor gelişim programları uygulamıştır. Amaç, bu programın temel hareketlerde kontrolün artmaya başladığı 4 yaş ile bu hareketlerde olgunlaşmanın görüldüğü 5 ve 6 yaş çocuklarında, koordinatif bir beceri olan denge ve kondisyonel bir özellik olan çabukluk becerilerine

etkisini incelemektedir. Çalışma, 14 hafta ve haftada 3 gün olarak sürdürülmüştür. Çocukların denge ve çabukluk gibi motor özelliklerinin gelişim hızı, daha hızlı ve koordine işleyen bir duyu-algı motor tepki sistemine bağlıdır. Çalışmada denge unsurları olan statik ve dinamik dengeyi ve çabukluğu ölçen testler sonucunda, her iki grupta da artış bulunmuştur. Deney grubundaki artış daha fazla olmasına rağmen aradaki fark $p<0.05$ düzeyinde anlamlı bulunmamıştır. Çalışma süresinin uzaması ile aradaki farkın anlamlı düzeye çıkabileceği düşünülmektedir (Ayça, 2002: 72).

Metiner (1993), yaptığı araştırmada spor yapan ve yapmayan ebeveynlerin çocuklarının fiziksel ve motorsal performans farklılıklarını incelemiştir. Ölçüm aracı olarak Euro-fit testlerinin kullanıldığı bu araştırmada, spor yapan ebeveynlerin çocukları daha dengeli, esnek, patlayıcı kuvvet, statik kas dayanıklılığı, koşu sürati dolayısıyla motorik özellikleri daha iyi bulunmuştur. Spor yapmayan ebeveynlerin çocuklarının motorik özelliklerinin araştırmaya göre zayıf olduğu saptanmıştır (Tavşan, 1997: 43).

BÖLÜM III

3. YÖNTEM

Bu bölümde araştırmanın modeli, araştırmanın evreni, araştırmanın örnekleme, verilerin toplanması ve analizi konularına değinilmiştir.

3.1. ARAŞTIRMA MODELİ

Araştırmada deneysel desenlerden ön test-son test kontrol grup deseni kullanılmıştır. Belirlenen oyunlar kontrol ve deney grubuna ilkin ön test olarak uygulanmış ardından iki ay boyunca haftada iki saat olmak üzere toplam on altı saat sadece deney grubuna oynatılmıştır. İki ayın sonunda ise hem kontrol hem de deney grubuna son test olarak uygulanmıştır.

3.2. ARAŞTIRMANIN EVRENİ VE ÖRNEKLEMİ

Bu çalışma, bir evren- örneklem çalışması olmaktan öte bir grup çalışmasıdır. Araştırmayı yapmak için Malatya'da bulunan Kamu Görevlileri Anaokulu ve Adıyaman'da bulunan Namık Kemal ilköğretim Okulu bünyesinde bulunan bir anasınıfı 6 yaş grubu çocukları çalışma grubunu oluşturmaktadır.

3.3. VERİLERİN TOPLANMASI

Bu araştırmada okul öncesi çocuklarının motor performanslarını ölçmek amacıyla Morris, Atwater, Williams ve Willmore'un 1980 yılında geliştirdikleri motor performans testi ve 1986 yılında Sevimay'ın 3-6 yaşlarında 205 çocuk üzerinde uyguladığı test kullanılmıştır. Bu testin uygulama protokolü aşağıdaki gibidir (Özer ve Özer, 2004: 143):

1-Denge

Amaç: Çocuğun iki ayağı üzerinde dengeyi sağlayarak yürüyebilme süresini saptamaktır.

Araç: Kronometre.

Uygulama: Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. 2 m halat üzerinde dengede kalarak mümkün olduğu kadar kısa sürede yürümeleri model çocuk tarafından gösterilir. Çocukların sırasıyla etkinliği gerçekleştirmeleri sağlanır.

Her bir çocuğun halat üzerinde dengeyi koruyarak yürüme işlemini 3 defa gerçekleştirmesi sağlanır.

Değerlendirme: Kronometre, çocuk halatın başlangıç kısmına ayağını dokundurduğu an çalıştırılır, halatın üzerinden indiği an durdurulur. 3 etkinlik sonucunda çocuğun denge becerisi kronometre ile ölçülerek ölçüm sonuçlarının ortalaması alınır.

2- Sekme

a.Amaç: Çocuğun belirlenen 5 m'lik mesafeyi çift ayakla sekerek ne kadar sürede aldığını saptamaktır.

b.Araç:

-Kronometre.

-Bant

c.Uygulama: Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. Belirlenen 5 m'lik mesafenin başlangıç ve bitiş kısımları bant yapıştirılarak önceden saptanır. Çocukların bu mesafeyi sekerek, en kısa sürede almaları sağlanır ve bu işlem 3 defa gerçekleştirilir.

d.Değerlendirme: Kronometre, çocuk başlangıç kısmındaki banda ayağını dokundurduğu an çalıştırılır, bandın üzerinden indiği an durdurulur. 3 etkinlik sonucunda çocuğun sekme becerisi kronometre ile ölçülerek ölçüm sonuçlarının ortalaması alınır.

3-Sıçrama

a.Amaç: Çocuğun durduğu noktadan ne kadar yukarıya doğru sıçrayabildiğini saptamaktır.

b.Araç: Mezro

c.Uygulama: Duvara birer cm aralıklarla çizgiler çizilir. Bu çizgilerin önünde duvara sırtını dönerek dik bir şekilde durması istenir. Çocuğun 'Sıçra' komutu ile sadece bacaklarıyla kendini yukarı doğru iterek sıçraması istenir. Çalışma odasına alınan çocukların mümkün olduğu kadar yükseğe sıçramaları istenir. Bu işlem her bir çocuğa 3 defa tekrarlatılır.

d.Değerlendirme: Her bir sıçrama, mezro ile ölçüldükten sonra sekme becerisinin ölçüm sonuçlarının ortalaması alınır.

4-Koşma

a.Amaç: Çocuğun 12 m'lik mesafeyi ne kadar hızlı koştuğunu saptamaktır.

b.Araç:

-Kronometre.

-Bant

c.Uygulama: Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. Belirlenen 12 m'lik mesafenin başlangıç ve bitiş kısımları bant yapıştırılarak önceden belirlenir. Çocukların bu mesafeyi koşarak, en kısa sürede almaları sağlanır ve bu işlem 3 defa gerçekleştirilir.

d.Değerlendirme: Kronometre, çocuk başlangıç kısmındaki banda ayağını dokundurduğu an çalıştırılır, bitiş kısmındaki bandın üzerinden indiği an durdurulur. 3 etkinlik sonucunda çocuğun koşma becerisi kronometre ile ölçülerek ölçüm sonuçlarının ortalaması alınır.

5-Yakalama

a.Amaç: Çocuğun havadan atılan topu yakalama yeteneğini ölçmektir.

b.Araçlar:

-Top

-Mezro

c.Uygulama: Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. Araştırmacı tarafından çocuğa top atıldığında çocuğun topu yakalarken ne kadar geriye kaçtığı hesaplanır. Her bir çocuğa top 3 defa atılır ve topu 3 defa yakaladıklarında geriye kaçtıkları mesafe ölçülür.

d.Değerlendirme: Topu yakalamadaki her bir geriye kaçma miktarı mezro ile ölçüldükten sonra yakalama becerisinin ölçüm sonuçlarının ortalaması alınır.

6-Durarak Uzun Atlama

a.Amaç: Çocuğun iki ayağını kaldırıp bedenini ileriye doğru hareket ettirerek, ne kadar uzağa atlayabildiğini ölçmektir.

b.Araç:

-Mezro

-Bant

c.Uygulama: Çalışma odasında yere sınır çizgisinin belirlenmesi için renkli bant yapıştırılır. Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. Çocuğa bacaklarını omuz hizasında açması ve ayak uçlarını bandı geçmeyecek şekilde ayarlaması konusunda yardım edilir. 'Atla' dendiğinde dizlerini bükerek ve kollarını arkaya doğru sallayarak mümkün olduğunca uzağa atlaması ve atladığı yerde hareketsiz kalması istenir. Bu işlem her bir çocuk için 3 defa gerçekleştirilir.

d.Değerlendirme: Sınır çizgisine en yakın olan ayak topuğundan sınır çizgisine olan mesafe ölçülür. 3 işlemin sonucundaki mesafelerin ortalaması alınır.

7-Tenis Topu Fırlatma

a.Amaç: Çocuğun tenis topunu ne kadar uzağa atabildiğini saptamaktır.

b.Araçlar:

-Bir adet tenis topu

-Mezro

-Tebeşir

c.Uygulama: Çalışma odasına alınan çocukların model çocuğu izlemesi sağlanır. Topu fırlatma noktasındaki çocuğa kendini hazır hissettiği an topu olabildiğince ileri fırlatması gerektiği söylenir. Topun düştüğü nokta belirlenir, tebeşirle işaretlenir.

d.Değerlendirme: Mezro ile çocuğun tenis topunu fırlattığı her bir mesafe ölçülür ve üç mesafenin ortalaması alınır.

*Kontrol grubundaki çocukların psikomotor gelişimlerinin ölçümü için öğretmenlerinin araştırma süreci olan sekiz haftalık süreç için hazırlamış olduğu günlük planlarda yer alan oyun etkinlikleri dışında herhangi bir işlem yapılmamıştır.

Deney grubu çocuklarının psikomotor becerilerini geliştirdiği düşünülen oyunlar şunlardır:

DENGE BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

İpte Denge

Bu oyunda vücut dengesinin önemini kavrayabilme ve düz olmayan cisimler üzerinde dengeyi koruyabilme amaçlanır. Çocuklardan yere uzatılan ipin üzerinde sırasıyla çıkarak yürümeleri istenir. Bunu yaparken yere basmamaları gerektiği hatırlatılır. İpe daire şekli verilir ve hareket kavramları kullanılarak etkinlik zenginleştirilir.

Sarı Baskılı Patikayı Takip Et

Bu oyunda vücut ağırlığını ellerden ayaklara, ayaklardan ellere transfer edebilme amaçlanır. El ve ayak izlerini çocukların bir setten diğerine rahatlıkla ulaşabilecekleri şekilde salona yerleştirilir. Çocukların ayak izlerini ayaklarıyla, ellerini elleriyle aynı anda dokunarak ve izlerin dışına taşmadan gitmeleri söylenir. Bu hareketi yaparken çocuklar tavşanlar ve kurbağalara benzeyeceklerdir. Kendi el ve ayak izi setini bitiren çocuklara, setini tekrar düzenleyerek alıştırmaya fırsat tanınır.

Vücut Dengesi

Bu oyunda vücut dengesini koruyabilmek amaçlanır. Bütün çocukların bir daire üzerinde toplanmaları sağlanır. Birbirlerinin omuzlarından tutmaları istenir. Bir ayağın yerden kaldırılması gerektiği söylenir. Genellikle ilk denemede yere düşüşler olabilir. İkinci kez denenir ve aralıklarla üçe kadar sayılacağı belirtilir. Çocukların düşmemek için çabaladıkları seyredilir. Omuzlardan tutmadan diğer ayağı da kullanarak etkinlik zenginleştirilir.

Ayakta

Bu oyunda ayakta temel duruşlarla ilgili hareketleri yapabilme amaçlanır. Çocuklardan hareketsiz kalmaları istenir. Ayak araları omuz genişliği kadar aralıklı, tek ayak üzerinde (sağ, sol), ayak parmak ucunda durmaları sağlanır. Hareket halinde ve yön kavramlarını kullanarak etkinlik zenginleştirilir.

Emekle Yönünü Bul

Bu oyunda emeklerken ve sürünürken, vücut özelliklerinin farkına varabilme amaçlanır. Yön gösteren karton kağıtları etkinlik salonuna 3'er metre aralıklarla sıralanır. Her bir karton kağıt farklı yönü göstermelidir. Yön gösteren karton kağıtlar aynı zamanda tren istasyonunu temsil edebilir ve siz bu istasyonlara çeşitli adlar verebilirsiniz. Çocuklardan bütün istasyonlara emekleyerek yolcuları taşımaları istenir.

SEKME BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Yürüme Sekseği

Bu oyunda tek ayağı etkili bir şekilde kullanabilme amaçlanır. Ayak izi platformları etkinlik salonuna yerleştirilir. Çocuklara ilk ayak izinin üzerine basmaları, sekmeleri sonra diğer ayak izine basmaları ve sekmeleri istenir. Çocuklar sağ ve sol ayaklarını değiştirerek basmaya ve sekmeye devam ederler.

Seken Yılan

Bu oyunda tek ayağı kullanarak yön değiştirebilme amaçlanır. Sınıf küçük gruplara ayrılır. Her bir grup için beş trafik hunisi birer metre aralıklarla düz bir çizgi üzerine yerleştirilir. Çocukların huniler etrafında yılan gibi sekmeleri sağlanır. Her çocuğun birden çok alıştırmaya yapmasına izin verilir.

Sek Sek

Tek ayak üzerinde sıçrayarak, belirlenen mesafeyi en kısa sürede gidip geri dönmek amaçlanır. Oyun için yere bir çizgi çizilir. 15 metre ileride bir hedef belirlenir. Oyuncular çizgi hizasında tek ayak üzerinde sıra olurlar. Başlama işareti ile birlikte sıçrayarak hedefe gider ve hızla geri dönerler. Başlangıç çizgisine en erken dönen oyuncu oyunu kazanır. Oyun sırasında ayağını yere basan veya yürüyenler elenirler.

SIÇRAMA BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Yükseğe Sıçra

Bu oyunda vücudu farklı yüksekliklere taşıyabilme amaçlanır. Çocukların etkinlik salonunda daire düzeni almaları sağlanır. Gerekirse tebeşirle bir daire çizilir ve üzerinde toplanmaları istenir. Top, poşetin içine konur ve ağzı sıkıca bağlanarak ipi uzatılır. Dairenin tam ortasında durulur ve ipin bağlı olduğu toplu poşet çocukların ayaklarının

altından geçecek şekilde çevrilir. Topun hareket yönü, saat yönünde ve tersinde olmak üzere karışık tekrarlanır. Çocuklara topun ayaklara değmemesi gerektiği söylenir. Etkinlik sonunda ayağına hiç top değmeyen çocuk belirlenir.

Sıçra Dokun

Bu oyunda vücudu farklı yüksekliklere taşıyabilme amaçlanır. Tavandan sarkan iplerin ucuna elma şeklindeki kâğıtlar asılır. Yerden yüksekliği çocukların sıçrayarak yakalayabileceği şekilde ayarlanır. Çocuklardan tavandan sarkan elma şeklindeki kâğıtları toplamaları ve sepete doldurmaları istenir. Her denemede tek eli kullanmaları gerektiği hatırlatılır.

KOŞMA BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Düzgün Koş

Bu oyunda ayakları etkili bir şekilde kullanabilme amaçlanır. Aralarında 10 metre olan iki nokta belirlenir. Çocukların bu iki noktayı koşarak birleştirmeleri sağlanır. Aynı işlemin geriye koşularak yapılması istenir. Mesafeyi artırarak veya azaltarak etkinlik zenginleştirilir. Özellikle geri koşmada zorlanan çocuklarla birlikte yürünerek onlara destek olunabilir.

Zikzak Koş

Bu oyunda farklı yönlere simetrik bir şekilde koşabilme amaçlanır. Çocuklardan tebeşirle yere çizilen çizgi üzerinde ileri ve geri koşmaları istenir. Mesafeyi artırarak veya azaltarak etkinlik zenginleştirilebilir. Yan yana çizilen birden çok zikzak çizgi üzerinde koşan çocukların yelpaze figürü oluşturdukları görülecektir.

Zikzak

Bu oyunda koşarken çabucak yön değiştirebilme amaçlanır. Çocuklardan etkinlik salonuna dağılmaları istenir. Onlara “koş” komutu verildiğinde salonda koşmaları gerektiği söylenir. “zik” komutuyla çocuklar hızlı bir şekilde sağa, “zak” komutuyla da sola yönelerek koşmaya devam etmelidirler. Komutları daha sık veya daha hızlı vererek etkinliğe devam edilir.

YAKALAMA BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Yakala

Bu oyunda birlikte hareket etme alışkanlığını kazandırma amaçlanır. Çocuklar iki kişilik gruplara ayrılır ve her çift çocuğa bir top verilir. Çocuklara, karşılıklı olarak topu birbirlerine atmaları ve yakalamaları gerektiği söylenir. Çocuklar etkinliğe birbirlerine yakın durarak başlarlar. Topu yakalayan çocuk, her defasında bir adım geri gider. Top yakalanmadığı zamanlarda bir adım ileri gelir. Etkinliğin amacı, işlerin topu düşürmeden birbirinden ne kadar uzağa gidebileceğini görmektir. Çocuklar topu iki elle atarlar ve iki elle yakalarlar.

Balonları Yakala

Bu oyunda attığı bir nesneyi düşürmeden yakalayabilme amaçlanır. Çocukların sayısı kadar balon etkinlik salonuna dağıtılır. Her çocuğun bir balon alması istenir. Balonları havaya attıktan sonra yakalamaları söylenir. Hareket kavramları kullanılarak etkinlik zenginleştirilir.

Kova İle Yakala

Bu oyunda bir araç kullanarak yakalayabilme amaçlanır. Çocuklar ikişerle gruplar halinde etkinliğe katılırlar. Her çifte iki kova ve bir kum torbası verilir. Eşler karşılıklı durur. Eşlerden biri topu kovanın içerisine koyar ve topu eşine atar. Diğer çocuk kovasını kullanarak topu yakalar. Etkinlik ileri ve geri hareket ederek devam eder. Eşler arasındaki mesafe zaman zaman değiştirilerek etkinlik zenginleştirilebilir.

DURARAK UZUN ATLAMA BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Atlama Sekseği

Bu oyunda çocukların büyük kaslarını etkili bir şekilde kullanabilmeleri amaçlanır. Üzerinde ayak izi olan kumaş bezleri etkinlik salonunun çeşitli yerlerine yerleştirilir. Çocuklara bir set ayak izinden bir diğerine atlamaları gerektiği açıklanır. Yarım dönüş gerektiren ayak izleri çocukların anlayabilecekleri kadar açıktır. Ancak tam bir dönüşün nasıl başarılacağını anlatmak veya göstermek gerekebilir.

Yönlere Atla

Bu oyunda farklı yönlere atlayabilme ve büyük kaslarını etkili bir şekilde kullanabilme amaçlanır. Etkinlik salonuna bir çizgi çizilir. Çocuklardan çizginin hemen gerisinde

durmaları istenir. İki ayağıyla aynı anda en uzak noktaya atlamaları söylenir. Acaba sınıfta en ileri noktaya kimin ayağı değdi? Hareket kavramlarını veya üzerinde yönleri gösteren karton kâğıtlar kullanarak etkinlik zenginleştirilir.

Dereden Atla

Bu oyunda çocukların büyük kaslarını etkili bir şekilde kullanabilmeleri amaçlanır. Çocuklar iki veya dört kişilik gruplara ayrılır. Her grubun iki atlama ipini yerlere sererek bir “dere” oluşturmaları sağlanır. Daha sonra çocuklardan ayaklarını ıslatmadan derenin bir kenarından diğerine atlamaları istenir. Yeterince alıştırmayı yaptıktan sonra çocuklar derenin genişliğini, ipleri birbirine yaklaştırarak veya birbirinden uzaklaştırarak ayarlayabilirler. Etkinlik bu şekilde devam ettirilebilir.

Engel Atla

Bu oyunda çocukların büyük kaslarını etkili bir şekilde kullanabilmeleri amaçlanır. Her çocuğun tahta bloğu olacak şekilde etkinlik salonu hazırlanır. Dödüğe üflendiği anda tahta bloğun üzerinden karşı tarafa çift ayakla atlamaları sağlanır. Hareket kavramlarını kullanarak etkinlik zenginleştirilir.

Dünya Dönüyor

Bu oyunda nesnelere çeşitli uzaklıklara farklı hızlarda fırlatabilme amaçlanır. Bu etkinlik için büyük bir alan gereklidir ve etkinliği uygulamak için bahçe idealdir. 5 ila 10 tahta bloğu aralıklarla bir daire olacak şekilde yerleştirilir. Çocuklar kendi toplarını çember etrafındaki her tahta bloğa sırasıyla fırlatırlar ve başladıkları yere gelmek için kaç kere top fırlattıklarını sayarlar. Çocuklar daire üzerine yerleştirilmiş tahta bloğa ellerindeki topları fırlattıktan sonra daire yönünde koşarak topu yerden alır ve bir sonraki tahta bloğa fırlatır. Bütün çocuklar bu alıştırmayı bir defa yaptıktan sonra skorlarını karşılaştırmak için etkinlik bir kez daha tekrarlanabilir.

TENİS TOPU FIRLATMA BECERİSİ GEREKTİREN OYUNLAR

Uzağa Fırlat

Bu oyunda nesnelere çeşitli uzaklıklara fırlatabilme amaçlanır. Her çocuğa bir top temin edilir. Etkinlik salonunun köşesinden sağ elleri ile topu uzağa fırlatmaları söylenir. Acaba topu en uzağa kim fırlattı?

Hedefe Fırlat

Bu oyunda nesnelere çeşitli uzaklıklara farklı hızlarda fırlatabilme amaçlanır. Hedef tahtası kapı aralığına asılır. Çocuklar iki kişilik gruplar halinde çalışırlar ve dönüşümlü olarak kum torbalarını hedefteki deliklere fırlatmaya çalışırlar. Çocuklar yukarıdaki delikler için fırlatmaya, aşağıdakiler için ise atmaya teşvik edilir.

Yönünü Bul

Bu oyunda farklı yönlere tempolu koşarken çevresinde olup bitenlerin farkına varabilme amaçlanır. Karton kağıtlar etkinlik salonuna garklı şekillerde dağıtılır. Çocuklardan bir kartondan diğerine yön değiştirerek koşmaları istenir. Tefle verilecek ritimlerle etkinlik zenginleştirilir.

3.4. VERİLERİN ANALİZİ

Araştırma sonuçlarını değerlendirirken ön test ve son test sonuçları arasındaki farkı bulmak için t testi uygulanmıştır. Araştırmada elde edilen veriler SPSS 15.0 (Statistics Package For Socials Sciences) paket programında bağımsız gruplar t testi, eşli gruplar t testi ve basit korelasyon kullanılarak değerlendirilmiştir.

BÖLÜM IV

4. BULGULAR VE YORUMLAR

Bu bölümde araştırmanın örnekleminde bulunan çocukların demografik özellikleri ile ön test ve son testlerde elde edilen verilere dayalı olarak elde edilen bulgu ve yorumlara yer verilmiştir.

Tablo 1

Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Denge Becerisi Bulguları (sn)

DENGE	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	10.15	26	7.22	.000	
Son Test	8.73	26	5.88		.014

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 1’de verilmiştir. Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun denge becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$). Çocukların etkinlik öncesi denge becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 10.15$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 8.73$ ’e düşmüştür. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların denge becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Kuru (2008), çalışmasında çocukların denge becerisi sonuçlarının deney grubunda ön test ve son test verileri üzerinde cinsiyet ayrımı olmadan t testi sonuçlarına göre anlamlı farklılık bulmuştur ($p < 0.05$).

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun çocukların denge becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Tablo 2**Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sekme Becerisi Bulguları (sn)**

SEKME	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8.73	26	.48	2.47	.002
Son Test	7.23	26	.57	2.91	

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 2’de verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun denge becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$). Çocukların oyun etkinlikleri öncesinde sekme becerilerinin ölçümlerinin ortalaması $\bar{X} = 8,73$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 7,23$ ’e düşmüştür. Bu bulgu gerçekleştirilen oyun etkinliklerinin 6 yaş grubu çocukların sekme becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Özdenk (2007), çalışmasında çocukların sekme becerisi sonuçlarının deney grubunda ön test ve son test verileri üzerinde cinsiyet ayrımı olmadan t testi sonuçlarına göre anlamlı farklılık bulmuştur ($p < 0.05$). Bu çalışmanın sonucuna göre oyun etkinlikleri sonucunda çocuklarda etkinlik öncesine nazaran sekme becerisi gelişiminde ilerleme görülmüştür. Çocuklar belirlenen mesafeyi sekerek daha kısa sürede kat etmişlerdir.

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir. Çocuklar sekme ile çift ayak üzerinde sıçrama ve bir adım yürüme hareketlerini oyun etkinlikleri sonucunda birleştirerek daha kısa sürede gerçekleştirmişlerdir.

Tablo 3**Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerisi Bulguları (cm)**

SİÇRAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	36.96	26	8.77	.001	.000
Son Test	44.15	26	7.60		

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 3'te verilmiştir.

Deney grubunda oyun etkinliği öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun sıçrama becerisi ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$). Çocukların oyun etkinliği öncesi sıçrama becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 36,96$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 44,15$ 'e yükselmiştir. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların sıçrama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Köksalan (2002), çalışmasında oyunun çocukların sıçrama becerisine etkisini araştırmış ve 0.004 anlamlılık bulmuştur. Bu çalışmanın sonucuna göre çocuklar oyun etkinlikleri sayesinde sıçrama becerilerinde gelişme göstermişlerdir.

Kuru (2008), çalışmasında oyunun çocukların sıçrama becerisine etkisini araştırmış ve 0.000 anlamlılık bulmuştur. Çalışmada oyun etkinliği öncesi ve sonrası değerler karşılaştırılarak sıçrama becerisinin gelişimi ölçülmeye çalışılmıştır. Bu çalışmanın sonucuna göre ise oyunun çocuğun sıçrama becerisi üzerinde olumlu etkiye sahip olduğu görülmüştür.

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar sıçrayarak daha fazla mesafe almışlardır. Çocukların oyunlar sayesinde ayaklarıyla daha gelişmiş bir şekilde vücutlarını yerden yükselttikleri ve tekrar yere indikleri görülmüştür. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Tablo 4**Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Koşma Becerisi****Bulguları (sn)**

KOŞMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8.53	26	1.58	.215	.016
Son Test	7.53	26	1.65		

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 4'te verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun koşma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$). Çocukların oyun etkinliği öncesi koşma becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 8,53$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 7,53$ 'e düşmüştür. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların koşma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Köksalan (2002), çalışmasında oyunun çocukların koşu becerilerine etkisini incelemiş ve 0.000 anlamlılık bulmuştur. Bu çalışmada ön test ve son test karşılaştırmaları yoluyla oyun etkinlikleri sonucunda çocukların bir yerden başka bir yere daha hızlı gittikleri ortaya çıkmıştır.

Kuru (2008), çalışmasında koşma becerisi ölçümlerinde .000 düzeyinde anlamlılık bulmuştur. Bu çalışmada da araştırmamızda elde edilen bulgulara benzer şekilde bulgular ortaya çıkmıştır. Oyun etkinlikleri sonucunda çocukların koşma becerilerinin geliştiği ortaya çıkmıştır.

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Çocuklar oyun etkinlikleri sonucunda bir yerden başka bir yere daha hızlıca giderek koşma becerilerinin arttığını ortaya koymuşlardır. Bu nedenle oyunun çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Tablo 5

Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Yakalama Becerisi Bulguları (cm)

YAKALAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	17.53	26	4.25	.086	.714
Son Test	17.15	26	4.92		

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 5’te verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası ölçülen yakalama becerisi değerleri ölçülmüştür. Deney grubunun yakalama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi yakalama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=17,53$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=17,15$ ’e düşmüştür.

Özdenk’in (2007) 6 yaş grubu çocuklarda yapmış olduğu çalışmada top tutma becerisi bakımından .000 düzeyinde anlamlı farklılık bulunmuştur. Özdenk’in oyun etkinliği öncesinde ve sonrasında elde ettiği bulgular karşılaştırılmış ve oyun etkinlikleri sonrasında çocuklarda yakalama becerisinde ilerleme olmadığı ortaya çıkmıştır.

Kuru (2008), yapmış olduğu çalışmada ön test ve son test sonuçlarında top tutma becerisi açısından anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p= .399$). Yakalama becerisi bakımından araştırmamızla aynı yönde sonuçlanan bu çalışmada da oyun etkinlikleri sonucunda anlamlı bir fark bulunamamıştır.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların yakalama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olmadığı söylenebilir, çünkü oyun etkinlikleri sonucunda deney grubundaki gelişimle öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonucunda kontrol grubundaki gelişim arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır.

Tablo 6**Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları (cm)**

DURARAK UZUN ATLAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	97.61	26	15.42	.000	.459
Son Test	99.03	26	14.79		

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 6’da verilmiştir.

Deney grubunda oyun etkinliği öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Bu durum, literatürde iki ayak üzerinde ileriye doğru sıçramak olarak adlandırılan durarak uzun atlama becerisinin oyun etkinlikleri sonrasında anlamlı farklılık göstermediğini ortaya koymaktadır.

Çocukların etkinlik öncesi durarak uzun atlama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=97,61$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=99,03$ ’e yükselmiştir. Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların durarak uzun atlama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olmadığı söylenebilir, çünkü oyun etkinliği öncesi ve sonrası için anlamlı farklılık bulunamamıştır.

Özdenk’in (2007) 6 yaş grubu çocuklarda yapmış olduğu çalışmada atlama becerisi bakımından .007 düzeyinde anlamlı farklılık bulunmuştur. Oyunun 6 yaş grubu çocukların psikomotor gelişimine etkisini araştırmak için yapılan çalışmada oyun etkinlikleri öncesinde ve sonrasında çocukların atlama becerileri karşılaştırılmıştır. Bu çalışmada atlama becerisi bakımından araştırmamıza benzer yönde farklılık bulunmuştur.

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar buldukları noktadan daha uzağa atlamışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Tablo 7**Deney Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları (cm)**

TENİS TOPU FİRLATMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	375.38	26	145.10	.000	.125
Son Test	409.42	26	165.24		

Deney grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 7’de verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi tenis topu fırlatma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=375,38$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=409,42$ ’ye yükselmiştir. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların tenis topu fırlatma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Köksalan’ın (2002) 5 yaş grubu çocuklarda yapmış olduğu çalışmada top atma becerisinde ön test- son test karşılaştırma sonuçlarına göre .001 düzeyinde anlamlı farklılık ortaya çıkmıştır. Oyun etkinlikleri sonrasında çocuklarda tenis topu fırlatma becerisinin anlamlı farklılık göstermemesi araştırmamızdan farkı yönde elde edilen bir sonuçtur. Bu durumun yaşa bağlı olarak gerçekleştiği söylenebilir.

Kuru (2008) ise yapmış olduğu çalışmada top atma becerisinde ön test- son test karşılaştırma sonuçlarına göre top atma becerisi açısından anlamlı farklılık bulamamıştır ($p= .076$). Çocuklar oyun etkinlikleri sonrasında iki ayakla daha ileriye sıçrayamamışlardır.

Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzak noktaya fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Tablo 8**Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Denge Becerisi****Bulguları (sn)**

DENGE	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	7.11	26	1.68	.004	.508
Son Test	7.34	26	1.95		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 8’de verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Kontrol grubunun denge becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların ön testteki denge becerilerinin ortalaması $\bar{X}=7,11$ iken son testteki denge becerisi ortalaması $\bar{X}=7,34$ ’e yükselmiştir. Bu ortalamalarda değerler süre olarak ölçüldüğünden çocukların öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında ortalamaya göre daha uzun sürede aynı mesafeyi dengede kalarak aldıkları söylenebilir; ancak etkinlikler sonrasında çocuklardaki denge becerisi gelişiminde anlamlı farklılık görülmemiştir.

Kuru (2008), çalışmasında kontrol grubunda denge ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı fark bulamamıştır ($p>0,05$). Sadece öğretmen planları doğrultusunda gerçekleştirilen etkinliklerin çocuklar üzerinde denge becerisi yönünde etkili olmadığı görülmüştür. Bu sonuç araştırmamızla benzer yönde bir sonuçtur.

Elde edilen bulgulara göre kontrol grubunda öğretmen planları doğrultusunda uygulanan etkinliklerin çocukların denge becerileri üzerinde etkili olmadığı ve denge becerisi üzerindeki etkinin anlamlı düzeyde olmadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Çocukların belirli bir yerde herhangi bir durumu devam ettirmeleri olarak bilinen ve çocukların halat üzerinde yürümelerini ifade eden denge becerisinde öğretmen planlarında yer alan etkinlikler yoluyla farklılık gözlenememiştir.

Tablo 9

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sekme Becerisi Bulguları (sn)

SEKME	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	6.57	26	1.65	.022	.375
Son Test	6.88	26	1.65		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 9’da verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri t testi kullanılarak cinsiyet ayrımı olmadan değerlendirilmiştir. Kontrol grubunun sekme becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların ön testteki sekme becerilerinin ortalaması $\bar{X}=6.57$ iken son testteki sekme becerisi ortalaması $\bar{X}=6.88$ ’e yükselmiştir. Bu ortalamalarda değerler süre olarak ölçüldüğünden çocukların öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında ortalama göre aynı mesafeyi sekerek daha uzun sürede aldıkları söylenebilir; ancak etkinlikler sonrasında çocuklardaki sekme becerisi gelişiminde anlamlı farklılık görülmemiştir.

Elde edilen bulgulara göre kontrol grubunda öğretmen planları doğrultusunda uygulanan etkinliklerin çocukların sekme becerileri üzerinde etkili olmadığı ve sekme becerisi üzerindeki etkinin anlamlı düzeyde olmadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Çocukların belirli bir mesafeyi ileriye doğru sıçrayarak ve bir adım atarak almaları olarak bilinen sekme becerisinde öğretmen planlarında yer alan etkinlikler yoluyla farklılık görülemedi. Çocuklara ön test uygulandıktan sonra iki ay boyunca gerçekleştirilen etkinlikler son testin uygulanması sonucunda da ön test ile aynı doğrultuda cevap vermiştir.

Tablo 10

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Sıçrama

Becerisi Bulguları (cm)

SIÇRAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	39.23	26	9.33	.000	.457
Son Test	40.30	26	10.72		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 10’da verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Kontrol grubunun ön test ve öğretmenin hazırlamış olduğu planlarda yer alan etkinlikler yoluyla yani araştırmamız için belirlenen oyun etkinlikleri gerçekleştirilmeden sıçrama becerisi son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların ön testteki sıçrama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=39.23$ iken son testteki sıçrama becerisi ortalaması $\bar{X}=40.30$ ’a yükselmiştir. Sıçrama becerisinin ortalamalarındaki artış, çocukların öğretmenlerin gerçekleştirdikleri etkinlikler sonucunda daha yükseğe sıçrayabildiklerini ifade etmektedir. Ortalamalardaki bu farklılığın anlamlı olup olmadığını saptamak için eşli gruplar t testi kullanılmış ve farklılığın anlamlı olmadığı ortaya çıkmıştır.

Ayaklarla vücudun yerden yükselmesini ve yere inmesini içeren sıçrama becerisi, öğretmenlerin gerçekleştirmiş olduğu etkinlikler sonucunda etkinlik öncesine göre farklılık göstermemiştir. Elde edilen bulgulara göre kontrol grubunda öğretmen planları doğrultusunda uygulanan etkinliklerin çocukların sıçrama becerileri üzerinde etkili olduğu, ancak sıçrama becerisi üzerindeki etkinin anlamlı düzeyde olmadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Bu bulgu, araştırmamızın hipotezini destekler niteliktedir.

Tablo 11

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Koşma

Becerisi Bulguları (sn)

KOŞMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	7.76	26	1,60	.189	.536
Son Test	8.11	26	2,77		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 11’de verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri ölçülmüştür. Kontrol grubunun koşma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların ön testteki koşma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=7.76$ iken son testteki koşma becerisi ortalaması $\bar{X}=8.11$ ’e yükselmiştir. Yani kontrol grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha büyüktür. Çocuklar, belirlemiş olduğumuz oyun etkinliklerini gerçekleştirmediklerinde koşma becerileri açısından gelişmemektedirler diyebiliriz. Koşma becerisi süre olarak değerlendirildiğinden bu becerinin ortalamalarındaki artış, çocukların koşarak belli bir mesafeyi öğretmenlerin gerçekleştirdikleri etkinlikler sonucunda daha uzun sürede aldıklarını göstermektedir. Ortalamalardaki bu farklılığın anlamlı olup olmadığını saptamak için eşli gruplar t testi kullanılmış ve farklılığın anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Kuru (2008), çalışmasında araştırmamızdan farklı olarak koşma becerisi ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p<0.05$). Yani kontrol grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha küçüktür, çünkü çocuklar aynı mesafeyi daha kısa sürede koşmayı başarmışlardır. Çocukların, belirlenmiş oyun etkinliklerini gerçekleştirmeseler dahi koşma becerileri açısından geliştikleri sonucu ortaya çıkmıştır.

Tablo 12

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Yakalama Becerisi Bulguları (cm)

YAKALAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	17.73	26	4.22	.205	.809
Son Test	18.00	26	4.93		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 12’de verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri ölçülmüştür. Kontrol grubunun yakalama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların ön testteki yakalama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=17.73$ iken son testteki yakalama becerisi ortalaması $\bar{X}=18.00$ ’e yükselmiştir. Yani kontrol grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha büyüktür. Çocuklarda araştırmamız için belirlemiş olduğumuz oyun etkinlikleri gerçekleştirilmeden yakalama becerileri açısından gelişme görülmüştür diyebiliriz. Yakalama becerisi mesafe olarak değerlendirildiğinden bu becerinin ortalamalarındaki artış, çocukların öğretmen planları dahilinde gerçekleştirilen etkinlikler sayesinde topu yakalarken geriye daha fazla kaçtıklarını göstermektedir. Ortalamalardaki bu farklılığın anlamlı olup olmadığını saptamak için eşli gruplar t testi kullanılmış ve farklılığın anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Kuru (2008)’nin çalışmasında kontrol grubu top tutma becerisinde cinsiyet ayrımı olmadan yapılan ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı fark bulunamamıştır ($p>0.05$). Buna göre çocukların top tutma becerisi ön test verilerinin ortalaması 1.69, son test verilerinin ortalaması ise 1.97’dir. Kontrol grubu çocukları çalışma için belirlenen oyun etkinliklerini gerçekleştirmedikleri için ön test ve son test arasındaki farkın anlamlı düzeyde olmadığı sonucu ortaya çıkmıştır. Bu sonuç araştırmamızda elde edilen sonuçla örtüşmektedir diyebiliriz.

Tablo 13

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları (cm)

DURARAK UZUN ATLAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	88.92	26	16.67	.016	.226
Son Test	93.42	26	18.93		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 13'te verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri ölçülmüştür. Kontrol grubunun araştırmamız için belirlenen oyun etkinlikleri gerçekleştirilmeden durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların ön testteki durarak uzun atlama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=88.92$ iken son testteki durarak uzun atlama becerisi ortalaması $\bar{X}=93.42$ 'e yükselmiştir. Yani kontrol grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha büyüktür. Çocuklarda araştırmamız için belirlemiş olduğumuz oyun etkinlikleri gerçekleştirilmeden durarak uzun atlama becerileri açısından gelişme görülmüştür diyebiliriz. Durarak uzun atlama becerisi mesafe olarak değerlendirildiğinden bu becerinin ortalamalarındaki artış, çocukların öğretmen planları dahilinde gerçekleştirilen etkinlikler sayesinde daha uzak mesafeye durarak uzun atladıklarını göstermektedir. Ortalamalardaki bu farklılığın anlamlı olup olmadığını saptamak için eşli gruplar t testi kullanılmış ve farklılığın anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Elde edilen bulgulara göre kontrol grubunda öğretmen planları doğrultusunda uygulanan etkinliklerin çocukların durarak uzun atlama becerileri üzerinde etkili olduğu, ancak durarak uzun atlama becerisi üzerindeki etkinin anlamlı düzeyde olmadığı sonucu ortaya çıkmıştır.

Tablo 14

Kontrol Grubunun Cinsiyet Ayrımı Olmadan Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları (cm)

TENİS TOPU FİRLATMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	376.50	26	183.45817	.000	.010
Ön Test	376.50	26	183.45817		

Kontrol grubu ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 14’te verilmiştir.

Kontrol grubunda uygulanan ön test ve öğretmen planlarından sonra uygulanan son test değerleri t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Kontrol grubunun tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p<0.05$).

Çocukların ön testteki tenis topu fırlatma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=376.50$ iken son testteki tenis topu fırlatma becerisi ortalaması $\bar{X}=449.57$ ’ye yükselmiştir. Bu ortalamalardan yola çıkarak çocukların öğretmenin gerçekleştirdiği etkinlikler sonrasında tenis topunu daha uzağa atabildikleri ifade edilebilir. Yani kontrol grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha büyüktür. Çocuklarda araştırmamız için belirlemiş olduğumuz oyun etkinlikleri gerçekleştirilmeden tenis topu fırlatma becerileri açısından gelişme görülmüştür diyebiliriz. Tenis topu fırlatma becerisi mesafe olarak değerlendirildiğinden bu becerinin ortalamalarındaki artış, çocukların öğretmen planları dahilinde gerçekleştirilen etkinlikler sayesinde tenis topunu daha uzak mesafeye fırlattıklarını göstermektedir. Ortalamalardaki bu farklılığın anlamlı düzeyde olup olmadığını saptamak için eşli gruplar t testi kullanılmış ve farklılığın anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Elde edilen bulgulara göre kontrol grubunda öğretmen planları doğrultusunda uygulanan etkinliklerin çocukların tenis topu fırlatma becerileri üzerinde etkili olduğu, tenis topu fırlatma becerisi üzerindeki etkinin anlamlı düzeyde olduğu sonucu ortaya çıkmıştır.

Tablo 15**Deney Grubunda Yaş (ay) ve Denge Becerisi Arasındaki Korelasyon Bulguları**

		YAŞ	DENGE
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,259
	p		,201
	N	26	26
DENGE	Korelasyon katsayısı (r)	-,259	1
	p	,201	
	N	26	26

Tablo 15'in incelenmesinden basit korelasyon analizi sonucunda çocukların yaşları ile denge becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = -0.259$, $p > .01$. Buna göre yaş (ay) arttıkça denge becerisinin azaldığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.0 ile -0.5 arasında olduğundan ($r = -.259$) yaş değişkeni ile denge becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile denge becerisi arasında yok denecek kadar az ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin negatif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde eksi (-) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile denge becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = -.259$ olduğundan bu ilişkinin negatif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça denge becerisinde azalmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile denge becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > 0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile denge becerisi arasındaki ilişki önemsizdir.

Tablo 16**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları**

		YAŞ	SEKME
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	1	,014
	p		,945
	N	26	26
SEKME	Korelasyon katsayısı (r)	,014	1
	p	,945	
	N	26	26

Tablo 16'nın incelenmesinden çocukların yaşları ile sekme becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = ,014$, $p > .05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.0 ile 0.5 arasında olduğundan ($r = .014$) yaş değişkeni ile sekme becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile sekme becerisi arasında yok denecek kadar az bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile sekme becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = .014$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça sekme becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile sekme becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > 0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile sekme becerisi arasındaki ilişki önemsizdir.

Tablo 17**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları**

		YAŞ	SİÇRAMA
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	,110	1
	p	,592	
	N	26	26
SİÇRAMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	,110
	p		,592
	N	26	26

Tablo 17'nin incelenmesinden çocukların yaşları ile sıçrama becerileri arasında kuvvetli düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r=1$, $p>.05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça sıçrama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) yaş değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile sıçrama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça sıçrama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile sıçrama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 18**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları**

		YAŞ	KOŞMA
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	1	,003
	p		,989
	N	26	26
KOŞMA	Korelasyon katsayısı (r)	,003	1
	p	,989	
	N	26	26

Tablo 18'in incelenmesinden çocukların yaşları ile koşma becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = ,003$, $p > .05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.5 ile 0 arasında olduğundan ($r = .003$) yaş değişkeni ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile koşma becerisi arasında yok denecek kadar az bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile koşma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = .003$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça koşma becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile koşma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > .05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 19**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları**

		YAŞ	YAKALAMA
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	1	,075
	p		,714
	N	26	26
YAKALAMA	Korelasyon katsayısı (r)	,075	1
	p	,714	
	N	26	26

Tablo 19'un incelenmesinden çocukların yaşları ile yakalama becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= ,075$, $p>.05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.5 ile 0 arasında olduğundan ($r= .003$) yaş değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile sıçrama becerisi arasında yok denecek kadar az bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= .003$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça yakalama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile yakalama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 20**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları**

		YAŞ	Durarak Uzun Atlama
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	1	,162
	p		,430
	N	26	26
DURARAK UZUN ATLAMA	Korelasyon katsayısı (r)	,162	1
	p	,430	
	N	26	26

Tablo 20'nin incelenmesinden çocukların yaşları ile durarak uzun atlama becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = .162$, $p > .05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça durarak uzun atlama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.5 ile 0 arasında olduğundan ($r = .162$) yaş değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile durarak uzun atlama becerisi arasında yok denecek kadar az bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = .162$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça durarak uzun atlama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile durarak uzun atlama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > 0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 21**Deney Grubunun Yaş Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları**

		YAŞ	Tenis Topu Fırlatma
YAŞ	Korelasyon katsayısı (r)	-,025	1
	p	,905	.879
	N	26	26
TENİS TOPU FİRLATMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,025
	p	.879	,905
	N	26	26

Tablo 21'in incelenmesinden çocukların yaşları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında kuvvetli düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre yaş (ay) arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) yaş değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) ile tenis topu fırlatma becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Yaş değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun yaşı (ay) arttıkça tenis topu fırlatma becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun yaşı ile tenis topu fırlatma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların yaşı ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 22**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Denge Becerisi Bulguları**

		KİLO	DENGE
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	,088	1
	p	,668	
	N	26	26
DENGE	Korelasyon katsayısı (r)	1	,088
	p		,668
	N	26	26

Tablo 22'nin incelenmesinden çocukların kiloları ile denge becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça denge becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile denge becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile denge becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile denge becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça denge becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile denge becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile denge becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 23**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları**

		KİLO	SEKME
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	-,112	1
	P	,585	.638
	N	26	26
SEKME	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,112
	P	.638	,585
	N	26	26

Tablo 23'ün incelenmesinden çocukların kiloları ile sekme becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile sekme becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile sekme becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile sekme becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça sekme becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile sekme becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile sekme becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 24**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları**

		KİLO	SİÇRAMA
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	,195	1
	p	,340	
	N	26	26
SİÇRAMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	,195
	p		,340
	N	26	26

Tablo 24'ün incelenmesinden çocukların kiloları ile sıçrama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça sıçrama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile sıçrama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça sıçrama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile sıçrama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 25**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları**

		KİLO	KOŞMA
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	-,209	1
	p	,305	
	N	26	26
KOŞMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,209
	p		,305
	N	26	26

Tablo 25'in incelenmesinden çocukların kiloları ile koşma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile koşma becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile koşma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça koşma becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile koşma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 26**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları**

	KİLO	YAKALAMA
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	,269
	p	,183
	N	26
YAKALAMA	Korelasyon katsayısı (r)	1
	p	,183
	N	26

Tablo 26'nın incelenmesinden çocukların kiloları ile yakalama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile yakalama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça yakalama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile yakalama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 27**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları**

		KİLO	Durarak Uzun Atlama
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	,151	1
	p	,462	
	N	26	26
Durarak Uzun Atlama	Korelasyon katsayısı (r)	1	,151
	p		,462
	N	26	26

Tablo 27'nin incelenmesinden çocukların kiloları ile durarak uzun atlama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça durarak uzun atlama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile durarak uzun atlama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça durarak uzun atlama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile denge becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile denge becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 28**Deney Grubunun Kilo Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları**

		KİLO	Tenis Topu Fırlatma
KİLO	Korelasyon katsayısı (r)	,128	1
	p	,534	
	N	26	26
TENİS TOPU FİRLATMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	,128
	p		,534
	N	26	26

Tablo 28'in incelenmesinden çocukların kiloları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre kilo arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) kilo değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu ile tenis topu fırlatma becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Kilo değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun kilosu arttıkça tenis topu fırlatma becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun kilosu ile tenis topu fırlatma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların kilosu ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 29**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Denge Becerisi Bulguları**

		BOY	DENGE
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	-,125	1
	p	,544	
	N	26	26
DENGE	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,125
	p		,544
	N	26	26

Tablo 29'un incelenmesinden çocukların boyları ile denge becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre boy arttıkça denge becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) boy değişkeni ile denge becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile denge becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile denge becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça denge becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile denge becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile denge becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 30

Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Sekme Becerisi Bulguları

		BOY	SEKME
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	-,277	1
	p	,171	
	N	26	26
SEKME	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,277
	p		,171
	N	26	26

Tablo 30'un incelenmesinden çocukların boyları ile sekme becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre boy arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) boy değişkeni ile sekme becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile sekme becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile sekme becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça sekme becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile sekme becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile sekme becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 31**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Sıçrama Becerisi Bulguları**

		BOY	SİÇRAMA
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	,064	1
	p	,755	
	N	26	26
SİÇRAMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	,064
	p		,755
	N	26	26

Tablo 31'in incelenmesinden çocukların boyları ile sıçrama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre boy arttıkça sıçrama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) boy değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile sıçrama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile sıçrama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça sıçrama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile sıçrama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile sıçrama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 32**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Koşma Becerisi Bulguları**

		BOY	KOŞMA
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	-,029	1
	p	,888	
	N	26	26
KOŞMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,029
	p		,888
	N	26	26

Tablo 32'nin incelenmesinden çocukların boyları ile koşma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre boy arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) boy değişkeni ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile koşma becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile koşma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça koşma becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile koşma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile koşma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 33**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Yakalama Becerisi Bulguları**

		BOY	YAKALAMA
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	-,083	1
	P	,685	-,083
	N	26	26
YAKALAMA	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,083
	P	1	-,083
	N	26	,685

Tablo 33'ün incelenmesinden çocukların boyları ile yakalama becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r= 1$, $p>.05$. Buna göre boy arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir.

İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r= 1$) boy değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile yakalama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile yakalama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r= 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça yakalama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile yakalama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile yakalama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 34**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Durarak Uzun Atlama Becerisi Bulguları**

		BOY	Durarak Uzun Atlama
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	,052	1
	p	,802	
	N	26	26
Durarak Uzun Atlama	Korelasyon katsayısı (r)	1	,052
	p		,802
	N		

Tablo 34'ün incelenmesinden çocukların boyları ile durarak uzun atlama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = ,052$, $p > .05$. Buna göre boy arttıkça durarak uzun atlama becerisinin de arttığı söylenebilir. İlişkinin kuvvetli düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı 0.9 ile 1 arasında olduğundan ($r = 1$) boy değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki ilişkinin kuvvetli düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile durarak uzun atlama becerisi arasında kuvvetli ve tam bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin pozitif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde artı (+) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = 1$ olduğundan bu ilişkinin pozitif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça durarak uzun atlama becerisinde de artmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile durarak uzun atlama becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > 0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile durarak uzun atlama becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 35**Deney Grubunun Boy Değişkenine Göre Tenis Topu Fırlatma Becerisi Bulguları**

		BOY	TENİS TOPU FIRLATMA
BOY	Korelasyon katsayısı (r)	1	-,259
	p		,201
	N	26	26
TENİS TOPU FIRLATMA	Korelasyon katsayısı (r)	-,259	1
	p	,201	
	N	26	26

Tablo 35'in incelenmesinden çocukların boyları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir, $r = -.259$, $p > .05$. Buna göre boy arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin azaldığı söylenebilir.

İlişkinin düşük düzeyde olduğu korelasyon katsayısı (r) ile açıklanır. Korelasyon katsayısı -0.5 ile 0 arasında olduğundan ($r = -.259$) boy değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin düşük düzeyde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu ile tenis topu fırlatma becerisi arasında yok denecek kadar az bir ilişki vardır denilebilir.

İlişkinin negatif olduğu korelasyon katsayısının (r) önünde eksi (-) işaretinin oluşuyla açıklanır. Boy değişkeni ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki korelasyon katsayısı yani ilişki $r = -.259$ olduğundan bu ilişkinin negatif yönde olduğunu söylemek mümkündür. Kısacası çocuğun boyu arttıkça tenis topu fırlatma becerisinde azalmadan bahsedilebilir. Bu durum üzerinde mevsim, beslenme, ruhsal durum, kilo, boy, hastalık vb. etkenlerin etkisinin olabileceği söylenebilir.

Basit korelasyon bulgularına göre çocuğun boyu ile tenis topu fırlatma becerisi arasında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p > 0.05$). Bu sonuca göre çocukların boyu ile tenis topu fırlatma becerisi arasındaki ilişkinin önemsiz olduğu söylenebilir.

Tablo 36

Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Denge Becerileri Bulguları

DENGE	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	11,38	13	8,85	2,45	.010
Ön Test	10,00	13	6,35	1,76	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 36'da verilmiştir.

Deney grubu kız çocuklarında oyun etkinlikleri öncesi ve sonrası değerler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun ön test ve son test denge becerisi sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi denge becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 11.38$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 10.00$ 'a düşmüştür. Yani kızlar deney grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha küçüktür. Denge becerisi süre olarak ölçüldüğünden ortalamalara bakılarak denge becerisi gelişiminde ilerleme olduğu ileri sürülebilir. Bu gerilemenin anlamlı olup olmadığını belirlemek için uygulanan t testi sonucuna göre deney grubu kız çocuklarında denge becerisindeki gelişimin anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Kuru (2008), deney grubu kızlarının denge becerisinde yapılan ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı fark bulamamıştır ($p > 0.05$). Bu bulguya göre kızlar deney grubunun oyun etkinlikleri gerçekleştirilse dahi denge becerisindeki gelişimin önemsiz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu sonuç anlamlılık bakımından araştırmamızdan ayrılmaktadır.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların denge becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun çocukların denge becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 37**Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sekme Becerileri Bulguları**

SEKME	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8,77	13	2,55	,70	,000
Ön Test	7,46	13	2,81	,78	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 37’de verilmiştir.

Deney grubu kız çocuklarında oyun etkinlikleri öncesi ve sonrası değerler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun ön test ve son test sekme becerisi sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p<0.05$).

Çocukların oyun etkinliği öncesi sekme becerilerinin ortalaması $\bar{X}=8.77$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=7.46$ ’ya düşmüştür. Yani kızlar deney grubu son test ölçüm sonuçları ön test ölçüm sonuçlarından daha küçüktür. Sekme becerisi süre olarak ölçüldüğünden ortalamalara bakılarak sekme becerisi gelişiminde ilerleme olduğu ileri sürülebilir. Bu ilerlemenin anlamlı olup olmadığını belirlemek için uygulanan t testi sonucuna göre deney grubu kız çocuklarında sekme becerisindeki gelişimin anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Özdenk (2007), deney grubu kızlarının sekme becerisinde yapılan ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı fark bulamamıştır ($p>0.05$). Bu bulguya göre kızlar deney grubunun oyun etkinlikleri gerçekleştirilse dahi sekme becerisindeki gelişimin önemsiz olduğu ortaya çıkmıştır. Bu sonuç anlamlılık bakımından araştırmamızdan ayrılmaktadır.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların sekme becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede sekerek ilerlemişlerdir. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 38**Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerileri Bulguları**

SIÇRAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	35,31	13	9,88	2,74	,805
Ön Test	43,30	13	6,93	1,92	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 38’de verilmiştir.

Kızlar deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüş ve t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun sıçrama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi sıçrama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=35,31$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=43,30$ ’a yükselmiştir. Sıçrama becerisi mesafe olarak ölçüldüğünden ortalamalara bakılarak sıçrama becerisi gelişiminde ilerleme olduğu ileri sürülebilir, çünkü çocuklar oyun etkinlikleri sonucunda daha yükseğe sıçrayabilmişlerdir.

Özdenk ‘in (2007) yapmış olduğu çalışmada deney grubundaki kızların sıçrama becerisi ölçümleri arasında artış bulunmuştur. Deney grubundaki kızların sıçrama ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık vardır ($p<0,05$). Son test ölçüm değeri ön test ölçüm değerinden daha büyüktür. Belirlenmiş oyunların kız çocukların sıçrama becerisinin gelişimini olumlu yönde etkilediği belirtilmiştir. Özdenk’in çalışması, deney grubu kızlarda sıçrama becerisi gelişiminin anlamlılığı açısından araştırmamızla örtüşmemektedir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların sıçrama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar sıçrayarak daha fazla yükselmişlerdir. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 39**Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Koşma Becerileri Bulguları**

KOŞMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8,62	13	1,26	,35	.010
Ön Test	7,69	13	1,70	,47	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 39'da verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun koşma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$). Çocukların etkinlik öncesi koşma becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 8,62$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 7,69$ 'a düşmüştür. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların koşma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir.

Kuru (2008), deney grubunun kızlarının koşma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulmuştur ($p < 0.05$). Bu bulguya göre kızlar deney grubunun oyun etkinlikleri gerçekleştirildiğinde koşma becerisinde gelişimi gösterdiği ortaya çıkmıştır. Bu sonuç anlamlılık bakımından araştırmamızla örtüşmektedir. Bu nedenle oyunun çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların koşma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar belirlenen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Kızlar deney grubunda yer alan çocuklara uygulanan ön test ve oyun etkinlikleri gerçekleştirildikten sonra uygulanan son test ölçüm sonuçları arasındaki fark, deney grubundaki kız çocukların koşma becerilerinde oyun etkinlikleri yoluyla gelişim gösterdiklerini ifade etmektedir. Bu nedenle oyunun çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 40**Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Yakalama Becerileri****Bulguları**

	\bar{X}	N	SS	sd	p
YAKALAMA					
Ön Test	17,31	13	4,99	1,38	,805
Ön Test	17,69	13	5,32	1,47	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 40’ta verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüş ve t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun yakalama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi yakalama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=17,31$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=17,69$ ‘a yükselmiştir. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların yakalama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar topu yakalamak üzereyken adımlarını geriye doğru daha fazla atmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla kız çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların yakalama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar topu yakalarken geriye daha fazla kaçmışlardır. Kızlar deney grubunda yer alan çocuklara uygulanan ön test ve oyun etkinlikleri gerçekleştirildikten sonra uygulanan son test ölçüm sonuçları arasındaki fark, deney grubundaki kız çocukların yakalama becerilerinde oyun etkinlikleri yoluyla gelişim gösterdiklerini ifade etmektedir. Bu nedenle oyunun çocukların yakalama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 41

Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama

Becerileri Bulguları

DURARAK UZUN ATLAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	98,08	13	17,94	4,97	,892
Ön Test	98,46	13	13,58	3,76	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t testi sonuçları Tablo 41’de verilmiştir.

Deney grubu kız çocuklarında oyun etkinliği öncesi ve sonrası değerler ölçülmüş ve t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test ölçüm sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi durarak uzun atlama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=98,08$ iken $\bar{X}=98,46$ ’ya yükselmiştir. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların durarak uzun atlama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra daha uzağa durarak uzun atlamayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla kız çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Kuru’nun (2008) çalışmasında araştırmamızdan farklı olarak deney grubu kızlarının durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p<0.05$). Buna göre kız çocuklarının durarak uzun atlama becerisi ön test verilerinin ortalaması 79.62 cm, son test verilerinin ortalaması ise 98.13 cm dir. Yani belirlenmiş oyun etkinliklerinin kız çocuklarının durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların durarak uzun atlama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar durarak uzun atlama daha fazla mesafe almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 42**Deney Grubu Kız Çocuklarının Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma****Becerileri Bulguları (cm)**

TENİS TOPU FIRLATMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	353,31	13	116,58	32,33	,184
Ön Test	396,07	13	125,87	34,91	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 42’de verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi tenis topu fırlatma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=353,31$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=396,07$ ’ya yükselmiştir. Çocukların tenis topunu fırlattıkları mesafe, son test ölçümlerinde ön test ölçümlerine göre daha da artmıştır. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların tenis topu fırlatma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra tenis topunu daha uzağa fırlatmayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla kız çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Kuru (2008), çalışmasında araştırmamızdan farklı olarak deney grubu kızlarının tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulmuştur ($p<0.05$). Bu çalışmanın sonucunda deney grubu kız çocuklarının oyun etkinlikleri sonrasında uygulanan son testte, ön teste göre önemli düzeyde gelişme göstermedikleri ortaya çıkmıştır.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların tenis topu fırlatma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzağa fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 43

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Denge Becerileri Bulguları (sn)

DENGE	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8,92	13	5,20	1,44	.007
Son Test	7,46	13	5,31	1,47	

Deney grubu erkek çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 43'te verilmiştir.

Deney grubu erkek çocuklarda oyun etkinliği öncesi ve sonrası değerler ölçülmüş ve ölçümler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun denge becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p<0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi denge becerilerinin ortalaması $\bar{X}=8,92$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=7,46$ 'ya düşmüştür. Çocukların dengede kaldıkları süre, son test ölçümlerinde ön test ölçümlerine göre daha da azalmıştır. Bu bulgu oyun etkinliklerinin deney grubu erkek çocukların denge becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra aynı mesafede daha kısa sürede dengede kalmayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla erkek çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların denge becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların denge becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 44

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sekme Becerileri

Bulguları (sn)

SEKME	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8,69	13	2,49	,69	.007
Ön Test	7,00	13	3,10	,86	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 44’te verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun sekme becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi sekme becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 8,69$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 7,00$ ’ye düşmüştür. Ortalamalar arasındaki farkın anlamlı olup olmadığını tespit etmek için eşli gruplar t testi kullanılmıştır. Çocukların belli bir mesafeyi sekerek aldıkları süre, son test ölçümlerinde ön test ölçümlerine göre daha da azalmıştır. Bu bulgu, oyun etkinliklerinin erkek çocukların sekme becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra sekerek aynı mesafeyi daha kısa sürede almayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla erkek çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların sekme becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkeklerde anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 45

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Sıçrama Becerileri

Bulguları (cm)

SİÇRAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	38,62	13	7,52	2,08	.018
Ön Test	45,00	13	8,41	2,33	

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 45'te verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun sıçrama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmuştur ($p < 0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi sıçrama becerilerinin ortalaması $\bar{X} = 38,62$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X} = 45,00$ 'e yükselmiştir. Ortalamalardaki farklılığın anlamlı olup olmadığını tespit etmek için eşli gruplar t testi kullanılmıştır. Çocukların yukarıya doğru sıçrayarak aldıkları mesafe, son test ölçümlerinde ön test ölçümlerine göre daha da artmıştır. Bu bulgu oyun etkinliklerinin çocukların sıçrama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra daha yükseğe sıçramayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla erkek çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların sıçrama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar sıçrayarak daha fazla yükselmişlerdir. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Tablo 46

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Koşma Becerileri Bulguları (sn)

KOŞMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	8,46	13	1,898	,526	.073
Ön Test	7,38	13	1,66024		

Deney grubu kız çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 46’da verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler ölçülmüştür. Deney grubunun koşma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi koşma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=8,46$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=7,38$ ’e düşmüştür. Çocukların belirlenen mesafeyi koşarak aldıkları süre, son test ölçümlerinde ön test ölçümlerine göre azalmıştır. Bu bulgu, oyun etkinliklerinin çocukların koşma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğunu gösterir, çünkü çocuklar oyun etkinliklerinden sonra belirlenen mesafeyi daha kısa sürede almayı başarmışlardır. Bu durumda oyun etkinlikleri yoluyla erkek çocukların kaslarında gelişme olduğu söylenebilir.

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların koşma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar belirlenen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 47

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Yakalama Becerileri

Bulguları (cm)

YAKALAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	17,77	13	3,56	,98	.439
Ön Test	16,61	13	4,64	1,28	

Deney grubu erkek çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 47’de verilmiştir.

Deney grubun erkek çocuklarında etkinlik öncesi ve sonrası değerler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Deney grubunun yakalama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$). Çocukların etkinlik öncesi yakalama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=17,77$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=16,61$ ’e düşmüştür. Ortalamalara bakıldığında deney grubundaki erkek çocukların son testte ön teste göre topu yakalarken geriye daha az kaçtıkları ifade edilebilir. Bu farkın anlamlı olup olmadığını anlamak için uygulanan t testi sonucunda deney grubu erkek çocuklarının yakalama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin erkek çocukların yakalama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olmadığı söylenebilir, çünkü erkek çocukların yakalama becerilerinde hem ortalamalara bağlı olarak gerileme olduğu hem de anlamlılığın olmadığı saptanmıştır. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar topu yakalarken geriye daha az kaçmışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların yakalama becerilerinin gelişimini etkilemediği, bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 48**Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Durarak Uzun Atlama****Becerileri Bulguları (cm)**

DURARAK UZUN ATLAMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	97,15	13	13,16	3,651	.373
Ön Test	99,61	13	16,44		

Deney grubu erkek çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 48’de verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Erkek çocukların etkinlik öncesi durarak uzun atlama becerilerinin ortalaması $\bar{X}=97,15$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=99,61$ ’e yükselmiştir. Ortalamalara bakıldığında deney grubundaki erkek çocukların son testte ön teste göre daha uzak mesafeye atladıkları ifade edilebilir. Bu farkın anlamlı olup olmadığını anlamak için uygulanan t testi sonucunda deney grubu erkek çocuklarının durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin erkek çocukların durarak uzun atlama becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar durarak uzun atlama daha fazla mesafe almışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Tablo 49

Deney Grubu Erkek Çocuklarının Ön Test ve Son Test Tenis Topu Fırlatma

Becerileri Bulguları (cm)

TENİS TOPU FIRLATMA	\bar{X}	N	SS	sd	p
Ön Test	397,46	13	170,93	47,408	.436
Ön Test	422,76	13	201,64		

Deney grubu erkek çocuklarının ön test ve son test ortalama puanları arasındaki farkın anlamlılığı için yapılan t-testi sonuçları Tablo 49’da verilmiştir.

Deney grubunda etkinlik öncesi ve sonrası değerler t testi kullanılarak değerlendirilmiştir. Erkek çocuklar deney grubunun tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Çocukların etkinlik öncesi tenis topu fırlatma becerilerinin ortalaması $\bar{X}=397,46$ iken oyun etkinlikleri sonrasında $\bar{X}=422,76$ ‘ya yükselmiştir. Ortalamalara bakıldığında deney grubundaki erkek çocukların son testte, ön teste göre daha uzağa tenis topu fırlattıkları ifade edilebilir. Bu farkın anlamlı olup olmadığını anlamak için uygulanan t testi sonucunda deney grubu erkek çocuklarının tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p>0.05$).

Elde edilen bulgulara göre oyun etkinliklerinin çocukların tenis topu fırlatma becerilerini geliştirmede önemli bir etkiye sahip olduğu söylenebilir. Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzağa fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

BÖLÜM V

5. SONUÇLAR VE ÖNERİLER

Bu bölümde, araştırmadan elde edilen bulgulara dayalı sonuçlar ve bu sonuçlara dayalı öneriler bulunmaktadır.

5.1. Sonuçlar

5.1.1. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Cinsiyet Ayırımı Olmadan Karşılaştırılması

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun çocukların denge becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar sıçrayarak daha fazla mesafe almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların koşma becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocukların yakalama becerilerini geliştirmede kontrol grubuna nazaran önemli bir etkiye sahip olmadığı söylenebilir. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar buldukları noktadan daha uzağa atlamışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzak noktaya fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini kontrol grubuna nazaran olumlu yönde etkilediği söylenebilir.

5.1.2. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Kontrol Grubunda Cinsiyet Ayrımı Olmadan Karşılaştırılması

Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar sıçrayarak daha fazla mesafe almışlardır.

Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar istenilen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar topu yakalama sırasında geriye daha fazla kaçamamışlardır. Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar buldukları noktadan daha uzağa atlamışlardır. Kontrol grubunda öğretmen planlarında yer alan etkinlikler sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzak noktaya fırlatmışlardır.

5.1.3. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Yaş (ay) Göre Karşılaştırılması

Çocukların yaşları ile denge becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça denge becerisinin azaldığı söylenebilir. Çocukların yaşları ile sekme becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların yaşları ile sıçrama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların yaşları ile koşma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir.

Çocukların yaşları ile yakalama becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların yaşları ile durarak uzun atlama becerileri arasında düşük düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça durarak uzun atlama becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların yaşları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir

ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre yaş (ay) arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin azaldığı söylenebilir.

5.1.4. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Boya Göre Karşılaştırılması

Çocukların boyları ile denge becerileri arasında yüksek düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça denge becerisinin azaldığı söylenebilir. Çocukların boyları ile sekme becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların boyları ile sıçrama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça sıçrama becerisinin de arttığı söylenebilir.

Çocukların boyları ile koşma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların boyları ile yakalama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların boyları ile durarak uzun atlama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça durarak uzun atlama becerisinin de arttığı söylenebilir. Çocukların boyları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında düşük düzeyde, negatif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre boy arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin azaldığı söylenebilir.

5.1.5. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Deney Grubunda Kiloya Göre Karşılaştırılması

Çocukların kiloları ile denge becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça denge becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak denge becerisindeki artış önemsizdir. Çocukların kiloları ile sekme becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça sekme becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak sekme becerisindeki artış önemsizdir. Çocukların kiloları ile sıçrama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo

arttıkça sıçrama becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak sıçrama becerisindeki artış önemsizdir.

Çocukların kiloları ile koşma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak tenis topu fırlatma becerisindeki artış önemsizdir. Çocukların kiloları ile yakalama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça yakalama becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak yakalama becerisindeki artış önemsizdir.

Çocukların kiloları ile durarak uzun atlama becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça koşma becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak durarak uzun atlama becerisindeki artış önemsizdir. Çocukların kiloları ile tenis topu fırlatma becerileri arasında yüksek düzeyde, pozitif ve anlamsız bir ilişki olduğu görülmektedir. Buna göre kilo arttıkça tenis topu fırlatma becerisinin de arttığı söylenebilir; ancak tenis topu fırlatma becerisindeki artış önemsizdir.

5.1.6. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Kızlar Deney Grubunda Karşılaştırılması

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun çocukların denge becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar sıçrayarak daha fazla yükselmişlerdir. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar belirlenen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar topu yakalarken geriye daha fazla kaçmışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların yakalama

becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunun durarak uzun atlama becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p=.892$). Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar durarak uzun atlama daha fazla mesafe almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar tenis topunu daha uzağa fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin kız çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

5.1.7. Ön Test ve Son Test Sonuçlarının Erkekler Deney Grubunda Karşılaştırılması

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında erkek çocuklar istenilen mesafede daha kısa sürede dengeyi korumuşlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların denge becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında kız çocuklar istenilen mesafeyi sekerek daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun çocukların sekme becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkeklerde anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında erkek çocuklar sıçrayarak daha fazla yükselmişlerdir. Bu nedenle oyunun çocukların sıçrama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olduğu ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında erkek çocuklar belirlenen mesafeyi koşarak daha kısa sürede almışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların koşma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında erkek çocuklar topu yakalarken geriye daha az kaçmışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların yakalama becerilerinin gelişimini etkilemediği, bu etkinin erkek çocuklarda anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunda gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında erkek çocuklar durarak uzun atlamada daha fazla mesafe almışlardır. Bu

nedenle oyunun erkek çocukların durarak uzun atlama becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır. Deney grubunun tenis topu fırlatma becerisi ön test ve son test sonuçları arasında anlamlı farklılık bulunmamıştır ($p=436$). Gerçekleştirilen oyun etkinlikleri sonrasında çocuklar tenis topunu daha uzağa fırlatmışlardır. Bu nedenle oyunun erkek çocukların tenis topu fırlatma becerilerinin gelişimini olumlu yönde etkilediği ve bu etkinin erkek çocuklarında anlamlı düzeyde olmadığı ortaya çıkmıştır.

5.2. Öneriler

Araştırmadan elde edilen sonuçlara göre şu önerilerde bulunulabilir:

- 1- Araştırmanın gerçekleşmesi için belirlenen oyun etkinlikleri çocuklarla iki dönem boyunca gerçekleştirilebilir.
- 2- Çocukları psikomotor beceri bakımından en iyi düzeye getirebilmek için öğretmenler ve aileler işbirliği içerisinde olma konusunda yönlendirilebilir.
- 3- Çocukların oyun oynayarak psikomotor gelişimlerinin sağlanabilmesi için okul yöneticileri ve öğretmenler çocuklara güvenli ve uygun fiziksel ortamların sağlanmasına özen göstermelidir.
- 4- Araştırmada kullanılan oyunlar çocuklara öğretmenleri ve aileleri tarafından da oynatılabilir.

5.2.1. Araştırmacılara Öneriler

- 1- Oyunun çocukların psikomotor gelişimine etkisini incelemek için resmi ve özel okullarda öğrenim gören farklı yaş grubundaki çocuklar ele alınabilir.
- 2- Oyunun çocukların psikomotor becerisine etkisi çalışmasından hareketle oyunun çocuğun bilişsel ve duyuşsal gelişimine etkisi de araştırılabilir.
- 3- Çocuğu oyun sırasında gözlemleyerek tanıma ve değerlendirmeye ilişkin çalışmalar yapılabilir.
- 4- Araştırmanın örnekleme farklı sosyoekonomik düzeydeki ailelerin çocukların alınarak sosyoekonomik düzeyin çocukların psikomotor gelişimi üzerindeki etkisinin olup olmadığı, oluyorsa ne düzeyde olduğu saptanabilir.

KAYNAKÇA

AKANDERE, M. (2002). Sportif Oyunlara Hazırlayıcı Toplu Eğitsel Oyunlar. Ankara: Nobel Yayıncılık.

AKBABA Sırrı (2006). Psikolojik Danışma ve Sınıf Ortamlarında Öğrenme Psikolojisi. Erzurum: Aydan Matbaacılık

ARAL, N. (2001). *Okul Öncesi Eğitiminde Oyun*. İstanbul: Ya Pa Ofset.

ARI, R., ÜRE, Ö. VE YIMAZ,H. (1999). Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi (Eğitimin Psikolojik Temelleri). Konya: Mikro Yayıncılık.

AYDIN, B.(2005). Gelişim ve Öğrenme. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

BACANLI, H. (2007). Gelişim ve Öğrenme. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

BACANLI, H. (2005). Gelişim ve Öğrenme. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

BAĞLI, M. T. (1996). *5 ve 7 Yaş Kız ve Erkek Çocuklarının Çocuk Bahçelerindeki Oyun Araçlarında Gözlemlenen Sosyal Etkileşimleri. (The Social Interactions of 5- 7 Year Old Girls And Boys on Different Playground Apparatus)*, Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.

BAŞARAN, İ. E. (2005). *Eğitim Psikolojisi*. Ankara: PegemA Yayıncılık.

BAYHAN SAN Pınar (2004). Çocuk Gelişimi ve Eğitimi. İstanbul: Morpa Kültür Yayınları.

BİGGE, M.L. SHERMIS, S.S. (1999). Learning Theories For Teachers. (Sixth Edition). New York.

BİNBAŞIOĞLU, Cavit (1992). Eğitim Psikolojisi. Ankara: Kadioğlu Matbaası.

BOZKAYA, M. J. (1992). Çocukun Oyun Mekânları İçin Olanakların Araştırılması. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Karadeniz Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Trabzon.

BÜYÜKÖZTÜRK, Ş. ve KILIÇ ÇAKMAK, E. (2008). *Bilimsel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: PegemA Yayıncılık.

ÇAMLIYER, H. ve ÇAMLIYER, H. (1997). *Eğitim Bütünlüğü İçinde Çocuk Hareket Eğitimi ve Oyun*. Manisa: Can Ofset.

- ÇELİK, N. (2009). *Okul Öncesi Eğitim Programı ve Öğretmen Kılavuzu*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- ÇOBAN, B. (2007). *Beden Eğitimi ve Oyun Öğretimi*. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- ÇOK, F., ARTAR, M., ŞENER, T. ve BAĞLI, M.T. (1997). *Kentlerde Çağdaş Çocuk Oyunları (Children's outdoors games in big cities)*. B. Onur (ed.), **Çocuk Kültürü**, Ankara: Ankara University Center for Research on Child Culture.
- ÇOLAK, M. (2006). *Erzincan İlinde Yaşayan 12-24 Yaş Kız ve Erkek Çocuklarda Sağlıkla İlişkili Fiziksel Uygunluk Düzeylerinin Değerlendirilmesi*. Yayımlanmamış Doktora Tezi, Gazi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ankara.
- ERDEN, N. ve AKMAN, Y. (2000). *Eğitim Psikolojisi: Gelişim, Öğrenme-Öğretme*. Ankara: Arkadaş Yayınevi.
- GÖNCE, A. (2001). *Çocuk Oyunlarının Gelişiminde Toplumsal ve Kültürel Bağlamın Rolü*. B. Onur (ed.), **Dünyada ve Türkiye’de Değişen Çocukluk İçinde**. Ankara: Ankara University Center for Research on Child Cultures.
- GÜNEŞ, M. ve GÜNEŞ, H. (2008). *Öğretmen ve Öğrenciler İçin Yaşayan Çocuk Oyunları*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- GÜVEN, N. M. (2005). *Okul Öncesi ve İlköğretimde Beden Eğitimi*. Ankara: Kök Yayıncılık.
- HAKTANIR, G. (2008). *Okul Öncesi Eğitime Giriş*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- HASLOFÇA F. (1999). *Beden Eğitimi ve Spor Derslerinin İlköğretim 6. Sınıf Öğrencilerinin Devinişsel (Psikomotor) Alan Gelişimine Etkisi*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ege Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İzmir.
- HAZAR, M. (2000). *Beden Eğitimi ve Sporda oyunla Eğitim*. Ankara: Tutibay Yayıncılık.
- İNAN, M. (2005). *7-14 Yaş Çocuk Gelişimi ve Eğitimi, Okul Çağında Spor*. İstanbul: Morpa Kültür Yayınları
- İNAN, M. (2005). *Çocuk ve Spor “Çocuğum Nasıl Spor Yapmalı?”*. İstanbul: Morpa Yayıncılık.
- JANSMA, P. (1999). *Psychomotor Domain Training And Serious Disabilities*. USA, New York: University Pres of America Inc.
- JONES, M. (2001). *Oyun ve Çocuk*, (çev. Ayda Çayır). İstanbul: Kaknüs Yayıncılık.

- KALE, R. (2003). *Okul Öncesi Dönemde Beden Eğitimi ve Oyun Öğretimi*. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- KAYAR, P. (2008). *Van'ın Geleneksel Çocuk Oyunları ve Bu Oyunların Eğitsel Yönden İncelenmesi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Van.
- KILDAN, A. O. (2001). *Oyunun Çocukların Gelişim Özelliklerine Etkisi*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.
- KOÇ, M. F. (2001). *Anasınıfı ve İlköğretimin Birinci Sınıflarında Görev Yapmakta Olan Öğretmenlerin Yaratıcı Eğitim ve Uygulamaları Konusundaki Görüşleri (Elazığ İli Örneği)*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Elazığ.
- KÖKSALAN, B. ve İZCİ, E. (2002). *Development Psychomotor Skills by Playing Games*. First International Education Conference: Famagusta, North Cyprus.
- KURU, O. (2008). *7- 12 Yaş Çocuklarının Psikomotor Gelişimlerinde Oyunun Etkisi*. Elazığ Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi).
- LÖSCHER, A.; Çev. HARPUTLUOĞLU, H. (1998). "Birçok Kişi İçin" Küçük Oyunlar. Ankara: Bağırhan Yayinevi.
- Magill, R.A. (1998). *Motor Learning Concepts and Applications*. Fifth Edition. Boston: McGraw-Hill Companies.
- MEB (2007). *Okul Öncesi Eğitimi Genel Müdürlüğü, Psikomotor Beceriler*. Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları.
- MURATLI, S. (1997). *Çocuk ve Spor*. Ankara: Bağırhan Yayinevi.
- MURATLI, S. (2003). *Çocuk ve Spor*. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- ONUR, B. ve GÜNEY, N. (2004). *Türkiye'de Çocuk Oyunları: Araştırmalar*. Ankara: Kök Yayıncılık.
- ÖZDEMİR, N. (2006). *Türk Çocuk Oyunları*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- ÖZDENK, Ç. (2007). *6 Yaş Grubu Öğrencilerinin Psikomotor Gelişimlerinin Sağlanmasında Oyunun Yeri ve Önemi*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Elazığ.
- ÖZDOĞAN, B. (2009). *Çocuk ve Oyun*. Ankara: Anı Yayıncılık.

- ÖZER, D. S. ve ÖZER, K. (2000). *Çocuklarda Motor Gelişim*. Ankara: Nobel Yayıncılık.
- ÖZER, D. S. ve ÖZER, K. (2004). *Çocuklarda Motor Gelişim*. Ankara: Nobel Yayıncılık.
- POYRAZ, H. (2003). *Okul Öncesi Dönemde Oyun ve Oyuncak*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- SARI, K. (2001). Temel Psikomotor Becerilerin Gelişimine Farklı Eğitim Kurumları ve Deneklerin Özlük Niteliklerine Bağlı Değişkenlerin Etkisi. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.
- SELÇUK Ziya (1996). Eğitim Psikolojisi, Gelişim ve Öğrenme. Ankara: Pegema Yayıncılık
- SENEMOĞLU, N. (1996). Gelişim, Öğrenme ve Öğretim. Ankara: Gazi Kitabevi.
- SENEMOĞLU, N. (2011). *Gelişim, Öğrenme ve Öğretim*. Ankara: Pegem Akademi Yayıncılık.
- SEVİNÇ, M. (2004). *Erken Çocukluk Gelişimi ve Eğitiminde Oyun*. İstanbul: Yayıncılık Matbaası.
- ŞAHİN, M. (2009). *Eğitim Bilimine Giriş*. Ankara: Nobel Yayıncılık.
- ŞAHİNKAYA, R. (2008). *Çocuk Psikolojisi*. Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- TEKİN M. ve ÖZMUTLU İ. (2008). *Sınıf Öğretmenlerinin Çeşitli Değişkenlere Göre Eğitsel Oyunlarla İlgili Görüşlerinin İncelenmesi*. VII. Ulusal Sınıf Öğretmenliği Eğitimi Sempozyumu Bildiri Kitabı. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.
- TİMURKAAN S. (2003). *Farklı Fiziki Özelliklere Sahip Yerleşim Bölgelerinde Yaşayan 6 Yaş Grubu Çocuklarının Psikomotor Gelişimlerinin Karşılaştırılması*. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi, İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Malatya.
- TOPSES, G. (2006). Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi. Ankara: Nobel Yayıncılık.
- ULUSOY, A. (2009). *Eğitim Psikolojisi*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- UYAR DALKILIÇ, N. (2002). *Okul Öncesi Eğitimde Üniteler, Belirli Günler ve Haftalar*. İstanbul: Epsilon Yayıncılık.

YALÇINER, M. (2006). *Beden Eğitimi ve Sporda Gözlem ve Değerlendirme*. Ankara: Nobel Yayıncılık.

YAPICI, Ş. ve YAPICI, M. (2005). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. Ankara: Anı Yayıncılık.

YEŞİLYAPRAK, B. (2006). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. Ankara: PegemA Yayıncılık.

YEŞİLYAPRAK, B. (2009). *Gelişim ve Öğrenme Psikolojisi*. Ankara: PegemA Yayıncılık.

ZELAZNİK N. H. (1996). *Advances in Motor Learning and Control*. USA: Human Kinetics.

<http://www.kpss10.com> (Son Çocukluk Dönemi Gelişim Görevleri; 19.06.2011 tarihinde alınmıştır.)

<http://sinavmodu.blogcu.com> (İlk Çocukluk Dönemi Gelişim Görevleri; 19.06.2011 tarihinde alınmıştır.)

EKLER

1. Özgeçmiş

2. Bildirim Sayfası

EK-1: Özgeçmiş

ÖZGEÇMİŞ

1986 yılında Malatya’da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Malatya’da tamamladı. 2005 yılında kayıt yaptırdığı İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi İlköğretim Bölümü Okul Öncesi Öğretmenliği programından 2009 yılında mezun oldu. 2009 yılında Adıyaman Üniversitesi Eğitim Fakültesi İlköğretim Bölümü Okul Öncesi Öğretmenliği Anabilim Dalında Araştırma Görevlisi olarak göreve başladı ve İnönü Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İlköğretim Okul Öncesi Eğitimi Anabilim Dalı yüksek lisans programına kaydını yaptırdı.

AYŞEGÜL ULUTAŞ

Malatya-2011

EK 2: Bildirim Sayfası

BİLDİRİM

Hazırladığım tezin/raporun tamamen kendi çalışmam olduğunu ve her alıntıya kaynak gösterdiğimi taahhüt eder, tezimin/raporumun kâğıt ve elektronik kopyalarının İnönü Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü arşivlerinde aşağıda belirttiğim koşullarda saklanmasına izin verdiğimi onaylarım:

X Tezimin/Raporumun tamamı her yerden erişime açılabilir.

İmza
[.../...../2011]

Ayşegül ULUTAŞ